

Tháng 11, 2017

Chín...Chín...Chín
Nhưng Chưa Rục

Truyện ngắn

Trình bày chữ ký: **KTS TRẦN ĐÌNH THỰC**

Ở không yên, không chạy: sống làm sao?
Đường biệt xứ cứ tự do tìm đến.

Không phải họ “sống và học tập noi gương bác” muốn “sang xứ Tây để tìm chân lý” mà vì bị Việt Cộng ép vào đường cùng nên gia đình họ cũng đã phải tìm đường ra biển, vượt qua Cửa Tử để được sinh tồn, nhưng ai ngờ kết quả thật là đau thương:

Nhà này chết bảy, sống ba
Sau con Quốc Hận, còn: cha, mẹ, chàng.
Nhà kia di tản chín “nàng”*
Chỉ còn ngoại, mẹ, họ hàng hai bên.

Họ là bạn hàng xóm, nhưng kể từ khi “thằng bà con bộ đội” bên nàng lên làm Tổ Trưởng Khu Dân Phố của Phường 22, quận Tân Bình, Sài Gòn thì hai nhà đâm ra nghi ngờ nhau ra mặt vì: gia đình nàng phải nuốt nhục trước những tên “cán bộ” xã hội chủ nghĩa vào Nam xưng họ hàng, bà con để ca, bòn, bon, cà* của cải nhà nàng đem về Bắc khoe thành tích xâm lăng; còn bên gia đình chàng có ông nội, ba và mấy ông anh lớn bị đày đi tù ngoài Bắc đến gần chết vì tội cầm súng bảo vệ tự do cho miền Nam.

Năm 1979 cả hai gia đình đã âm thầm vượt biên, rồi tình cờ gặp nhau trong trại tỵ nạn (khi chàng và nàng đang chia sẻ trách nhiệm với Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc để phục vụ công ích cho đồng bào), lúc ấy mọi sự hiểu lầm mới được giải tỏa. Nhưng rồi thì đường ai nấy đi cho đến khi tái ngộ trong một niên khóa mới ở trường Việt Ngữ hải ngoại. Thế là họ thân nhau nhiều năm, rồi thương nhau từ năm 1999:

Nàng không là người dưng rượu.
Mà sao chàng lại say sương?
Mỗi ngày mỗi thêm say đắm!

Họ yêu nhau thật điên cuồng.

Yêu thế mà lực cản của hai gia đình quá mạnh: bên nàng thì mẹ nói ra, bà ngoại nói vào, còn bên chàng thì cha mẹ lại nói rào, nói va vì mấy “thằng bà con” của gia đình nàng bây giờ đã trở thành cán bộ cao cấp đại gia phi da (hay nói chính xác là đại “da” phi “gia” đem cả tông chi họ hàng từ Bắc vào hưởng thụ và lấn chiếm hết các khu nhà cửa sang trọng của miền Nam).

Nên tình đã chín... chín... chín... mà sắp đến năm 2018 rồi họ vẫn chưa thể cưới nhau, Nàng thường nói với chàng: “*Chắc mình phải đợi nhau đến khi nào chín... đủ 4 con số ta mới chung một nhà được quá?*”

Chàng tuổi không trẻ vốn dòng hào kiệt cười cười: “*Lúc đó anh sẽ cho em “ngôi mát, ăn bát vàng”*”

- *Dạ thôi! Ngôi mát thì cảm ơn anh, nhưng bao tử em không ăn vàng được đâu*

- *Ừ thì ăn cao lương mỹ vị. Mà lúc đó chắc là chúng ta không cần phải qua những thủ tục cưới hỏi rắc rối của hai gia đình khó tính nữa đâu em nhỉ? Hay là như em nói: phải đợi cho đến năm 9999 mình mới gặp lại nhau mà nên duyên vợ chồng? Đúng là **chờ nhau đến chín rục!***

- *Bây giờ đã có taxi bay rồi! Khi thời đại đó đến sẽ là **hủ tục** chứ thủ tục gì anh. Họ hàng nhà em cứ ra vào rào đón thế kia thì ai mà chịu nổi?*

- *Ờ há! Mà Ba Má anh cũng không thể đốp chát rào, va với ai được nữa.*

- *Ừa, mà có chắc chi chúng mình lại sẽ sinh ra trong hai gia đình y như thế được? Có mà... họa ba đời!*

Chàng hiểu thảo thờ dài thụ động:

- *Họa ba đời hay phúc hổ em?*

Nàng cũng trầm ngâm suy nghĩ thảo, hiểu rồi buột miệng:

- *Không được rồi anh ơi! Lúc nào mình cũng thương cha mẹ, ngày ngày khăn vải và ước muốn **họ mãi mãi được bên mình** thì biết đâu ông Trời thương, cho toại nguyện: kiếp nào cũng sẽ như kiếp ấy!*

Chàng vốn hiền lành nên chỉ biết thụ động thờ dài, còn nàng lại ngẩn ngơ nhớ về Sài Gòn với:

Những quen thuộc của bao kỷ niệm,
Những thân thương đã chiếm nửa hồn.

Họ ngồi yên lặng bên nhau, mỗi người với những suy tư riêng biệt một lúc khá lâu.

Rồi dung không, chàng lột một chiếc giày ném xuống biển với tất cả cơn giận. Nàng thoáng chau mày ngạc nhiên nhìn chàng, nhưng rồi lại an phận lặng im trong nỗi trầm ngâm triền miên như muôn thuở.

Và cứ thế hai người ngồi cho đến bóng xế chiều nghiêng rồi mà vẫn chưa chia tay. Chàng muốn về nhưng lại lo nàng cũng đang nhớ đến những cay nghiệt mà gia đình chàng đã đối xử với nàng nên chẳng dám lay động cơn giận ấy lên.

Đến lúc thấy nàng cứ tự đâm đâm vào lưng, chàng bèn hỏi khẽ:

- *Chắc là ngồi lâu quá làm em mỏi lưng rồi phải không?*

Nàng gật đầu:

- *Dạ! Em đang chờ anh ném luôn chiếc giày kia cho đủ cặp rồi mình đi về!*

Chàng mĩa mai:

- *Ờ há! Anh còn giữ lại làm chi? Một chiếc thì có đi được tới đâu!*

Nàng gật đầu:

- *Với lại, số của mình đã đơn cô thì không lẽ nào anh lại để đôi giày tội nghiệp kia cũng lẻ bạn?*

Chàng bật cười vô tư:

- *Hay là em tự tay quăng đi, quăng cho hả giận!*

Nàng lắc đầu:

- *Lực tay em làm sao bằng lực của anh, lơ mơ em lại làm chúng xa nhau vời vời tội nghiệp lắm!*

Chàng hùa theo để phá tan bầu không khí trầm mặc bằng tiếng cười to:

- *Lúc này anh giận quá nên quăng được xa, bây giờ bớt giận rồi, có ném thì chắc nó cũng không đuổi kịp bạn trăm năm đâu em à. Hay là để anh xuống bơi, tìm chiếc kia rồi quăng cùng lúc cho chúng được gần nhau nha cưng?*

Nàng thông minh hơn:

- *Không được đâu anh, dù cùng lúc mà gặp sóng gió thì nó cũng chẳng gần nhau, tốt nhất là vót lên, cột 2 dây giày lại chặt với nhau rồi mới quăng thì chúng sẽ sống đời với nhau được.*

- *Vài hôm thám nước biển, dây mực thì chúng cũng xa nhau thôi em à!*

Nàng tự nhiên đâm gắt gỏng bất thường:

- *Chúng có thân, có phận thì phải tự lo chứ! Mình đã xếp đặt buộc “Dây Tơ Hồng” mọi sự cho rồi còn không biết lo? Cứ ở đó mà chờ 9999 như anh thì ráng chịu! Mực vời rục hoài, chán anh quá! Anh ném đi rồi về! Mà thôi! Em không chờ nữa! Chờ anh lâu quá em cũng mỏi rục và mực hết xương rồi!*

Chàng giương mắt nhìn nàng ngạc nhiên, sao dung không nàng nổi cáu hôm nay? Hỡi người con gái có:

Đôi mắt mê hoặc lòng người
Cử chỉ dịu dàng tình tứ,
Hương thơm quyến rũ gọi mời,
Nụ cười mang theo ám áp

Và tự nhiên chàng chợt **ngộ ra** câu nói cuối cùng của nàng nên bèn nổi máu... hào kiệt trẻ măng theo: thật chủ động và lạc quan, chàng chạy xuống biển, bơi phăng phăng về hướng chiếc giày vừa đem đến cho chàng một ý chí sắt đá và niềm hy vọng mãnh liệt. Nàng cũng ôm phao phòng hồ và chạy phăng phăng theo trên cát, dõi theo từng cử động của chàng dưới nước, lòng mừng thầm hôm nay sao mà biển lặng...

*

Đâu có sao!

Biển lặng nhưng đã có Sóng Lòng của họ đang nổi loạn rồi! Ai biết được sau đó chàng sẽ làm gì với lời cảnh cáo cuối cùng như một án tử hình ấy của nàng?

Thật là mừng cho tình của họ chín chín chín nhưng chưa... rục!

Họ chợt hiểu cuộc đời còn hạnh phúc

Vì tình yêu còn rục rở góc trời.

*Ý Nga, Calgary-Canada*29.11.2017.*

***BÀ CON** > nói lái thành cà, bon, (kêu) ca, bòn (rút)

***9 NÀNG**: cả gia đình vượt biên toàn phụ nữ: bà nội, bà ngoại, mẹ và 6 người con.

Bước Thu

Nắng tràn thung lũng thấp
Loang lổ mực màu pha
Vàng, đỏ, nâu... quần quít
Nàng Thu nhón bước ra

Thướt tha tà áo mỏng
Hương lụa trái mây mềm
Chân lùa trên xác lá
Về cội nguồn nhớ mong

Kinh chiều xa vọng lại
Lời cứu khổ ăn năn
Hương trầm bay tê tái
Về nửa kiếp xa xăm...

Em ngồi đây đếm lá
Đã mấy mùa Thu qua
Lệ hần trên đôi má
Buồn trong mưa nhạt nhòa

Người ở đâu xa lắm?
Biển buồn trong mắt trong?
Hay dò xưa bên cũ
Vẫn bên đời long đong?

Thu ơi dừng chân lại
Cho bước nhỏ vẫn vương
Lá đang về tìm cội
Môi mong đầy yêu thương...

Linh Đắc

Thu 2017

Tiếc Chi

Tiếc chi lời nói xưa nay
Bình an hạnh phúc, gió bay buồn phiền
Đời tôi trót ước mộng hiền
Đem tim và trí nối liền thân tôi.

Tiếc chi lời nói chúc đời
Sáng mai tỉnh dậy biết đời còn không
Cuộc đời đến tuổi thông dong
Trái tim đã đập triệu vòng... yêu thương!

Phạm T. Thu Hương

KHUYÊN LÁ

Đố ai quét sạch sân vườn

Nhớ Nhung

Phạm Thị Minh-Hưng

Nơi anh băng giá - se lòng
Trái tim bé bỏng ơi, đừng hắt hiu
Hoàng hôn mây tím rắng chiều
Nhớ thương Quê Mẹ trăm điều xót-xa

Quê xưa tháng đoạn ngày qua
Nhớ bao kỷ niệm vui xa một thời
Vàng son đâu nữa ơi người
Sắt se lòng chọt bồi hồi con đau

Xứ xa lạ lắm nơi đâu
Tim đau thuở ấy ngọt ngào dẫu yêu
Nhớ quay quắt nhớ liêu xiêu
Nỗi buồn thăm thẳm phiêu diêu ngập lòng

Đường xa hun hút mênh mông
Chim sa lia tổ, lạc lòng bay đi
Long lanh mắt ướt bờ mi
Bơ vơ lạc lõng như vì sao rơi

Giọt buồn lẳng đọng bờ môi!
Nơi anh tuyết lạnh xa vơi cổ hương
Nhưng nhớ quá! Ôi Người thương
Làm sao tìm được bước đường có nhau!

Thời gian rồi cũng qua mau
Ba mươi mấy kiếp lá sầu chơi vơi...
Thế rồi... Đời cũng thế thôi
Buồn thương se sắt, một thời...nhớ quên!

Phạm Thị Minh-Hưng

Từ Tâm

Nhật tuyết bông... tung trả lại trời
Tuyết bèn rơi xuống... sợ cô đơn?
Trái tim hơi ấm... đã vô tình
Biến thành "nước mắt" giữa lòng tay.

Tuyết vẫn rơi... rơi ... tim vẫn nóng
Dòng đời vẫn chảy chẳng hoá băng
Bốn mùa thay đổi nghe âm cúng
Áp ủ từ tâm... chút nắng trong.

Phạm T. Thu Hương

Đề em khuyên lá đừng buồn xa cây
Mùa đông sắp đến rồi đây
Bao nhiêu lá rụng, thầy mày đếm đi!!!

Đố ai lệt chẳng ướt mi
Dầu rằng sinh tử phân ly chuyện thường
Gật đầu nhận khúc xương sườn
Ghi tâm khắc cốt miên trường tình ta

Đố ai ngày tháng ngang qua
Bụi ngủi hai bóng ngấm hoa một chiều
Hoa tàn hoa lại mỹ miều
Còn đây một bóng điu hiu cuối đời...

Đố ai đừng nhỏ lệ rơi!!!

Kiều Mộng Hà

Nov 25-2017

ĐỒNG HƯƠNG HÔI!

(Chuyện những kẻ đang vấy bẩn Cộng Đồng Tỵ Nạn.)

*

Bạn đồng khóa? Khác... chia!
Bạn đồng đội? Chuyên... đập!
Theo Việt gian xẻ, chia
Thân hữu?* Toàn... hủ mắm

Đồng hương bóc mùi... hôi?
Dân tỵ nạn bôi rôi
Khuyên hoài đến mềm môi
Vẫn làm nhục nguồn cội.

Đảng “trông người” lạ kỳ
“Quá” đảng men chạy chọt,
Sang đây còn phong bì,
Đỏ, hồng đem đút lót?

Những đồng nghiệp đồng hương
“Ưu* việt” thật hết biết
Sao tự làm tổn thương
Danh dự nòi giống Việt?

Tim xếp trong phòng riêng,
Lại buồng màn kín cửa,
Ăn trưa cũng ngồi liền,
Ghiền hơi, thèm đụng tựa?

Giám đốc nhờ người khuyên
Vì nhân viên dòm ngó
Người mỉm cười thật hiền
Lắc đầu, lời không ngó.

Trái Tim

Tim người trời phú bốn ngăn
Ai ơi hãy giữ một ngăn chứa tình
Ba ngăn còn lại cho mình
Chuyện đời chuyện học an bình sống vui

Đề tim máu chảy sắc hồng
Đề tâm thanh thần bớt dòng suy tư
Cuộc đời lắm lúc ưu tư
Trái tim vô tội lắc lư bàng hoàng...

Hôm nay trời nắng đẹp vàng
Ngày mai gió lạnh trời làm cơn mưa
Trái tim giữa ngực bằng vừa
Bàn tay nắm lại đong đưa triệu vòng...

Một ngăn trần trở vì buồn
Ba ngăn còn lại dòng tuôn không về
Máu đào tắc nghẽn tí tê
Trái tim đau đón ngủ mê mắt rồi!

Phạm T. Thu Hương

TẠI SAO LẮM UNG THU?

(Trích Biếm Thi Chính Trị sẽ xuất bản.)

*

Bề ngoài bóng bẩy, mượt mà
Thối thâm trong ruột dưa, cà, gừng, khoai...
Tắm toàn hóa chất “nước ngoài”
Không bì, chẳng nhãn, của loài sát nhân.

Mật mờ xuất xứ, my dân
Ăn vào hậu họa lân khân thế nào?
Còn lâu mới biết gốc Tàu
Người nghèo chung khổ, đảng giàu ăn riêng
Đại chi ăn thức lảng giềng
Lột bì, cắt nhãn, đảng kiêng. Quá rành
Chính tay đảng “hóa phép lành”
Việt gian trục lợi bao ngành để ăn.

Đảng ăn hàng ngoại, không gần
Âu châu, Úc, Mỹ... muôn phần xa xôi
Nhà xe đẹp mã đảng ngồi
Trị vì thiên hạ (lần hồi ung thư)
Ung thư cung cấp “Bì thu”
Dép râu, nón cối từ từ tiến “lên”

Tiến lên toàn “thắng, vững bền”
Ai không thích tiến?
Đắp mền ngủ đi!

Chúng làm nhục họ tên
Nguyễn, Trần, Lê, Văn, thị...
Cứ từ từ leo lên
Nhờ dựa hơi tựa, đụng

Chúng đến sờ đánh ghen
(Đồng hương, không đồng nghiệp)
Nhân viên được một phen
Xem hài kịch miễn phí.

Họ hàng? Cãi thiu ôi
Bà con thành bà nội
Đánh nhau như cao bồi
“Vịt kiêu” ơi xin kiêu!

Ý Nga, 23.11.2017

*THÂN HỮU, ƯU VIỆT: phát âm theo giọng miền
Nam là THÂN HỮ, U DIỆT

Giày Tây, nón ni thiếu gì
Đảng ta lột xác, nhất nhì âm no.

Đã no sao đảng phải lo?
Nhờ vào chất độc, giàu to đảng nhà.
Họp hành?
“Vô sản!” Đieć loa!

Rời phòng?
Tư-bản-đỏ-lòà ăn chơi!

Ý Nga, 23.11.2017

*BỈ THU: dân làm gì cũng phải có bì thư tiền hồi lộ
đảng thì mới xong việc.

ĐỒNG... CHÍ!

Bọn đồng phạm lý lịch hồng đồng loạt
Cùng đồng liêu, tư bản đỏ đồng tông
Nhờ đồng tâm cùng tham những “đại đồng”
Mang đồng bệnh rửa tiền, tìm đường thoát!

Ý Nga, 23.11.2017

***Đồng liêu:** [cùng làm quan với nhau]

TÀN RỜI MỘT GIÁC MƠ

Bà Tâm đưa cái giá vào nồi soup, múc tí nước đưa lên miệng nếm. Bà vừa thổi vừa nếm thử. Ngon quá rồi, thật là vừa miệng. Bà nhủ thầm: món này mà thằng Davis chê thì không bao giờ bà nấu ăn nữa đâu. Bà biết tính tham ăn và hay chọn món ngon của thằng con trai độc nhất của bà, cu cậu thích nhất là món soup măng cua này, món ăn thường thôi, nhưng bà cũng nấu rất kỹ, từ nước dùng, bà phải nấu bằng đùi gà tươi cho nước thật trong, nước vừa trong vừa lóng lánh tí mỡ mới hấp dẫn. Thịt cua thì bà mua cua sống về luộc rồi gỡ thịt ra, miếng nào miếng nấy chắc nịch, trắng phau, thơm lừng, chứ không như mớ cua đông lạnh người ta bán trong hộp, vừa nhạt phèo, xộp xộp lại còn sót cả vỏ trong đó nữa, đem về rửa cho sạch thì đâu còn gì cho nồi soup.

Bà Tâm nhìn lại mấy món ăn trên bàn, mỉm cười vừa lòng với công sức của mình từ sáng tới giờ. Kỳ lễ Thanks giving này, Davis còn có tên Việt Nam là Đạt, sẽ về nhà cùng các bạn, nó dặn bà làm những món ăn Việt nam, chứ đừng nướng gà Tây. Dù gì má nó cũng biết nấu ăn ngon mà, nhất là món chả giò và món cơm chiên thì phải có cho các bạn Mỹ của nó. Tụi nhỏ rất thích món cơm chiên, bà nấu bằng gạo Ấn Độ, từng hạt gạo rời ra, khô ráo, lại còn nấu thêm với bơ nữa, nên nó thêm mượt rượt, đã vậy, bà còn để trong tủ lạnh cho nó ráo, rồi đập trứng gà vào, khi xào cơm, hạt cơm vàng hươm óng ánh, trộn vào với loại “ham” xắt hạt lựu, rồi bỏ thêm tôm, trứng xắt nhỏ, có cả “mix vegetable” nữa thì không chê vào đâu được. Còn món tôm tẩm bột chiên giòn cũng thật hấp dẫn, loại tôm này bà mua từ người quen đi đánh bắt ở vùng vịnh, sáng đi tối về nên không sợ...độc hại, thêm món mực chiên giòn, vẫn là những món “khai vị” Đạt hay yêu cầu. Món chính vẫn là những cánh gà ướp sả ớt thêm tí sả té thơm lừng, với những miếng sườn non chảy mỡ xèo xèo trên lò lửa, mà chút nữa Tony, chồng của Thảo, con gái lớn của bà sẽ ghé qua và phụ trách nướng. Thằng Tony và các bạn nó không thích ăn bánh mì vì sợ bột, nên bà chỉ cần một đĩa “boston lettuce” với dưa leo, cà chua và mớ hạt ô-liu là đủ cho bọn trẻ.

Nhớ hồi ông Thành, chồng bà còn sống, ít khi ông ra ăn ngoài. Không phải ông không muốn chi tiền, mà ông hay chê tiệm quán nấu ăn mỡ mòng quá, lại nêm bột ngọt quá nhiều, lần nào đi ăn về cũng đều bị hóc,

uống nước gần chết. Thăng Đạt cũng bị dị ứng bột ngọt như ba của nó. Lần đó về Việt Nam, hai vợ chồng bà đưa Đạt đi ăn bún bò, cái quán bún bò “nổi tiếng” gần khu chợ Bến Thành, mà đi từ xa đã nghe mùi thơm nức mũi, lại gần nhìn vào nồi bún là đã không cầm được ...nước miếng, nên thăng bé thích quá ăn một lúc hai tô. Cái tô bên Việt Nam nhỏ xíu hà, hai tô đồ chung chưa chắc bằng tô lớn ở đây, vậy mà khi ăn xong, thăng bé cứ la khan cổ quá, uống nước liên miên, may nhờ bà dì cho nó uống nước trà chanh, nó đi tiểu nhiều, lại ăn thêm chè nha đam, nó cảm thấy mát ruột, cùng lúc nằm nghỉ cả tiếng đồng hồ nhờ vậy mới khỏi. Nên những món ăn bà nấu ở nhà không bao giờ bà dùng bột ngọt cả.

Bà Tâm vừa làm mấy việc lật vặt, vừa mừng rỡ ra cậu con quý tử của mình. Không quý tử sao được khi mà cả gia đình nhà chồng chỉ độc nhất mình nó là con trai. Bà cô lớn, chị cả của ba nó vẫn còn bên nhà, nhưng có tới bốn người con gái. Bà cô em kế cũng sanh hai người con gái, cô út thì chưa lập gia đình, nên chung quanh toàn là gái với gái, mà có lần chồng bà hay đùa “nhà âm thịnh dương suy”! Hồi Đạt còn học tiểu học, năm nào vợ chồng bà cũng phải đem nó về quê thăm ông bà nội nó, vì ông bà muốn gặp cháu “đích tôn”. Có nhìn tận mắt mới thấy ông thương quý nó đến dường nào, suốt ngày ông cứ quấn quít bên nó, sờ nắn nó, muốn ôm nó vào lòng hun hít, mà thăng nhỏ thì cứ dầy nảy nhảy xa ra, nó không quen lối “nựng” con cháu kiểu bên nhà, đến bà nội nó cũng phải la lên vì ông cứ giữ riết nó, không cho bà có cơ hội gần thăng nhỏ. Ông đặt nhiều hy vọng vào nó, rằng tương lai phải hơn ông, dù năm xưa ông là người được sĩ đầu tiên ở trong quận. Thời ấy không có nhiều điều kiện như sau này, vậy mà ông cũng đã lấy được tấm bằng dược sĩ và về mở một cửa hàng bán thuốc Tây, coi như hạng nhất trong quận lý rồi. Con trai ông, ba của thăng Đạt, thì vì hoàn cảnh phải xa quê, nên không thể nối nghiệp cha, ông cũng thông cảm. Nhưng cháu ông thì phải... hơn ông, đó là niềm hy vọng, là mơ ước tương lai của hai ông bà nữa chứ. Nên rồi mùa hè năm nào vợ chồng bà Tâm cũng phải đem thăng nhỏ về VN thăm ông bà nội nó, đó là lý do nó thích và thành thạo những món ăn VN, nó còn thông thạo tiếng Việt nữa, và hát nhạc Việt cũng rất hay, nhờ theo mấy chị họ của nó đi hát karaoke đều đều.

Bây giờ thì ông bà nội nó cũng đã qui tiên hết rồi, ông Thành chồng bà cũng đã theo cha mẹ về bên kia thế giới sau một tai nạn xe hơi, còn lại mấy mẹ con bà. Thảo thì đã lấy chồng, bà chỉ còn có Đạt, là niềm an ủi không những của riêng bà, mà là cả dòng họ nhà chồng. Tuy Đạt không theo được con đường của ông nội nó muốn, nhưng cũng đã có bằng cấp cao, và đang làm việc trong trường Đại học. Chỉ chờ một ngày nó lấy vợ sanh con, mà nếu có được đứa cháu trai sẽ là niềm vui lớn, sẽ có người “nối dõi tông đường”, một mai nếu bà có nhắm mắt xuôi tay, gặp lại cả gia đình, bà cũng nở nụ cười mãn nguyện.

Bà Tâm vừa tắt lửa trên bếp, cùng lúc có tiếng chuông cửa. Bà Tâm nghĩ không lẽ Tony và lũ bạn lại về nhanh thế, nó vừa gọi cho bà cách đây một tiếng, cho biết còn chừng tiếng nữa mới về đến mà.

Thì ra Thảo và hai đứa cháu ngoại đang đứng trước cửa, còn John thì đang khệ nệ mang cái gì đó từ trong xe ra.

Tiếng Thảo reo vui.

-Chà, Thanks giving này má làm tiệc lớn quá há? Đón cậu trai cưng có khác. Cô vừa nói vừa đi vào trong phòng ăn.

Bà Tâm cười hòa theo:

- Lẽ lạc em nó mới về nhà mà con, má làm mấy món em mày ưa, với mấy đứa bạn của nó, chúng nó không thích ăn gà tây mà.

-Nghe nói có bạn gái của nó nữa hả má? kỳ này là má vui dữ à nha, đợi lâu lắm rồi còn gì.

Bà Tâm nghe con gái nói đúng y tâm trạng của mình, bà cứ chum chim cười cười. Hồi trước bà cũng có nhắc Đạt tính chuyện vợ con, nhất là mấy bà bạn làm chung hãng có con gái lớn, cũng muốn kết sui gia với gia đình bà. Nhưng mỗi lần nhắc đến là cậu quý tử cứ lảng xa ra, nhiều khi còn bần gất la lên nếu mẹ nói hoài là sẽ không về thăm nhà nữa, riết rồi bà cũng...không dám nhắc, chỉ chờ đợi thời. Và bữa nay, không biết có thật sự là thời cơ đã đến hay sao, mà cậu con trai tiết lộ sẽ đem bạn gái về giới thiệu với gia đình trong dịp lễ khi cả nhà đoàn tụ...

Bà Tâm ôn tồn trả lời con gái:

-Má hy vọng kỳ này em con đã suy nghĩ chín chắn rồi, má mà lo chuyện vợ con cho nó xong là má khỏe, mai một có đi theo ba mày cũng không còn gì ân hận.

-Má ...thiên vị dữ à nha, lúc nào cũng lo cho quý tử không hà, còn con gái bỏ quên luôn hay sao? Thảo đùa với mẹ.

-Cái con này cà nanh với em. Con đã có gia đình, có John lo cho mọi thứ, má mừng lắm chứ. Nhưng làm cha mẹ mà con, mai một con của con lớn lên rồi sẽ biết, dù nó có lớn tới đâu đi nữa, mà sống một mình, hỏi cha mẹ nào mà không quan tâm, lo lắng?

Hai mẹ con ngung trao đổi, vì còn phụ giúp cho John chuẩn bị mọi thứ để đem thịt ra nướng ngoài sân sau.

Trong đầu bà Tâm cứ luẩn quẩn hình ảnh của cậu con trai quý tử. Đạt hồi nhỏ luôn được ông bà nội và cả gia đình hai bên cưng chiều quá đỗi. Sinh được đứa con trai, theo họ, được lành lặn không bị căn bệnh khó trị nào đã là quý hóa rồi, mừng lắm rồi. Đàng này cu cậu lại rất khôi ngô tuấn tú. Càng lớn, Đạt càng giống ông nội như đúc, nhất là đôi mắt. Đôi mắt của ông nội Đạt ngày xưa cũng làm xiêu lòng nhiều cô gái của Sài Gòn hoa lệ, trong đó có bà nội của nó. Bởi ông đẹp trai, lại học giỏi, nên bà nội Đạt đã không ngần ngại rời bỏ thành phố, bỏ chốn phồn hoa đô hội, bỏ lại sau lưng gia đình giàu có, bỏ lại ngôi trường Gia long với biết bao bạn bè thân quý mà theo ông về Tây Ninh làm dâu xứ lạ. Đạt của bà cũng như ông nội, có nhiều điều kiện để các cô gái để ý, nhất là các bạn học của nó, vì Đạt cao lớn, trắng trẻo, mặt mày sáng sủa, có việc làm ổn định. Nhưng lâu rồi, bà vẫn để ý, vẫn dò xem Đạt có làm quen cô gái nào không? mà vẫn chưa thấy. Có nhiều lần bà lên thăm con bất ngờ, bà cũng đã gặp một số bạn của nó, từ thằng Matthew, thằng Mark, thằng Thomas, mấy đứa bạn thân của nó, đứa nào cũng cao lớn, trắng trẻo đẹp người. Còn có cô bé Mina, con bé người Việt Nam, tên Việt Nam là Minh, có dáng rất đẹp, cao dong dỏng, khuôn mặt rất dễ thương, bà có vẻ “chịu” cô bé đó lắm, nhưng bà có hỏi thì Đạt cứ cười cười, Còn con bé Janet thì mập mạp, phốp pháp, lại là người Mỹ nên bà cũng không muốn nó làm con dâu của bà đâu. Có điều khi cả bọn tụ nó nói chuyện với nhau thì rất nhỏ nhẹ, không ồn ào như những bọn con trai bà thường gặp, nhất là thằng Mark, sao nó cứ... ẹ ẹ như con gái, mà lại nấu ăn rất ngon...

Bà ước ao phải chi Đạt có bạn gái hẳn hoi, rồi hai đứa nó tính chuyện hôn nhân, bà sẽ tổ chức một đám cưới thật đàng hoàng. Bà sẽ mời cô Út của nó từ bên nhà sang, còn phía gia đình bà có mặt hết bên này rồi, chắc là đông vui dữ lắm. Chứ không như bà năm xưa, gặp ông trong trại tị nạn, rồi hai người độc thân cùng hoàn cảnh xa quê phải lòng nhau, chỉ có một nhóm bạn bè đứng ra tổ chức một tiệc vui cho phải phép. Thế là hai người “ghép hộ” đi chung thành một gia đình, cũng trong ấm ngoài êm với hai đứa con ngoan ra đời, cho đến khi ông bỏ bà ra đi mãi mãi không về...

Hai đứa con của Thảo chạy vào ôm bà ngoại, làm đứt dòng suy nghĩ của bà Tâm:

-Bà ngoại, mình sắp bàn nhé? chừng nào cậu Davis về, con đói bụng rồi, con muốn ăn?

Bà ôm choàng hai đứa nhỏ hun lấy hun để, chúng dễ thương quá chừng chừng, khuôn mặt nửa Việt nửa Mỹ sáng trưng, khiến bà nhớ đến Tony hồi nhỏ, ông bà nó cũng ôm hun cháu như thế này.

Trong khi bà Tâm cùng mấy đứa nhỏ trải khăn bàn, dọn chén đĩa muống nĩa, ly tách và cái bình hoa tươi đỏ rực giữa bàn, căn phòng bỗng rực sáng với ngọn đèn chụp mở lớn, bao nhiêu thức ăn, chai rượu vang cũng bày biện ra bàn, có cả tiếng nhạc guitar solo du dương êm tai, khiến mấy đứa nhỏ và cả Thảo đều suýt soa, Thảo chọc mẹ chắc đang chuẩn bị đón dâu, làm bà Tâm cứ la át con gái.

Có tiếng chuông gọi cửa, Thảo nói với mẹ:

-Má để con mở cửa, chắc mấy đứa về.

Tiếng nói rộn ràng từ ngoài cửa, toàn là giọng của mấy thằng đực rựa, rồi cả bọn ào vào nhà, chúng chào bà Tâm, hai vợ chồng Thảo, và mấy đứa nhỏ bắt đầu kéo tay mấy bạn của cậu nó mà... talk, rồi kéo nhau ra sau vườn chỗ John đang nướng thịt mà chỉ tro lung tung.

Căn nhà bỗng vui hẳn lên.

Đạt bữa nay điềm điềm trông thấy, nó cứ ôm bà Tâm hun lấy hun để, cố làm cho bà vui, nhưng hình như Bà đang tìm kiếm gì đó.

Cả nhà quây quần trong phòng ăn. Không khí gia đình thật ấm cúng, điều mà nhiều gia đình vẫn mơ ước có được trong ngày lễ Thanks giving hằng năm. Những năm trước Đạt theo bạn đi chơi, hoặc về nhà tụi bạn nó, bà phải về chơi nhà Thảo. Năm nay cả bọn lại kéo nhau về nhà bà, như có sự sắp đặt luân phiên trong đám bạn chúng nó. Nhưng từ lúc Đạt về tới giờ, bà có vẻ ngóng chờ thêm tiếng gọi cửa nữa, bà hy vọng con

bé Mina sẽ đến sau, nhưng bữa ăn đã trôi qua, những câu chuyện cười đùa rôm rả đã sắp hết, ai nấy sắp đứng dậy rời bàn, mà điều Đạt hứa với bà sao chưa thấy xuất hiện, bà Tâm sốt ruột trông thấy.

Như đoán được ý mẹ, Đạt rời bàn ăn và ra đứng sau lưng mẹ, ôm cổ bà rịt cứng, hôn vào má của bà, cậu nói nhỏ nhẹ:

- Má à, con hứa với má bữa nay.

Bà Tâm chộp ngang:

- Con đưa bạn gái về giới thiệu với má chớ gì, sao hồi nãy giờ má chưa thấy nó đến, phải con Mina không nè? Bà Tâm âu yếm cầm chặt hai bàn tay con trai, như chuyền hết cả tình thương vào đó.

- Má à! Con...

Đạt ngập ngừng nửa muốn nói nửa ngại ngừng...

Tiếng Thảo góp vào:

- Em có bạn gái thì nói đại đi cho má mừng!

Cả mấy đứa nhỏ cũng nhao nhao lên hòa theo, trong khi John thì chờ đợi và thằng Mathew, thằng Mark ngó thẳng vào thằng Ryan.

Cuối cùng rồi Đạt cũng đánh bạo bước sang phía Ryan và cầm tay nó, hai đứa đứng ngó thẳng vào bà Tâm:

- Thừa Má, đây là bạn...gái của con!

Không những bà Tâm há hốc mồm, mắt dựng ngược, từ từ ngả ngửa ra ghé xụi lơ, cả vợ chồng Thảo cũng há họng, người nọ ngó người kia chùng như á khẩu....

Lê Thị Hoài Niệm

Thanks giving 2017

TRÁI TIM EM

(Cảm tác nhân đọc tài liệu y khoa.)

*

Làm cật lực cả ngày đêm không quản
Đưa máu đi nuôi toàn bộ châu thân
Chẳng ung thư khi còn đập chuyên cần
Nên phổi trái phải vì tim “*nhường chỗ*”?

Thai bốn tháng, tim bắt đầu nhịp khô
Chưa chào đời đã vỗ nhịp siêng năng
Đập suốt ngày từ lúc còn “*trẻ măng*”
Nguồn xung điện riêng tư thật mạnh mẽ!

Tim thậm chí rời khỏi người vẫn khỏe
Chịu đợi chờ được ghép để cứu nhân,
Chịu hân hoan đập ngày trăm ngàn lần
Tài bơm máu mỗi ngày hai ngàn lít.

Tim giỏi thể công lao đâu phải ít
Máu luân lưu phổi, não, tí bàn chân...
Nằm, đứng, đi... tim vẫn đập đủ phần
Bao nhiêu tỷ tế bào cần nhận máu.

Thật quý báu một trái tim nhân hậu
Đập vì người, nuôi cuộc sống đẹp tươi
Người có thương xin cất mãi tiếng cười
Tim thơ thới nhờ lạc quan cả đấy!

Ý Nga, 21.11.2017

BAO GIỜ ĐÁP ĐỦ?

Lúc cùng quần Ba mở đường bé tắc,
Khi nguy nàn Má chỉ lối hạnh thông
Ở dang tay đón nhận, con ghi lòng,
Công sinh dưỡng xin suốt đời tạ dạ.

Bao vất vả, khó khăn trên đường lạ
Chẳng tự mình đạt tất cả hôm nay
Phận lưu đây phải nhờ cậy người ngoài
Bao thử thách cam go luôn dồn dập.

Nhờ được gặp bao quý nhân vun đắp,
Được chỉ bày tránh lạc lối đắm say
Nên ra đời dầu vấp ngã vẫn may
Vượt gian khó lúc cô đơn, bất lực.

Con bước tiếp nhờ Ba thêm động lực
Học hay nhờ chồng thêm sức, chung vai,
Gặp hiền tài giúp phát triển tương lai
Ôn rộng rãi. Trả công còn chật hẹp.

Nên thơ văn cố nhắc ngàn nét đẹp
Gắng góp lời, khen thánh thiện thanh cao
Còn biết bao ân nghĩa, chưa lần nào
Đền đáp đủ bao nét son đón nhận.

Ý Nga, 21.11.2017

Theo tài liệu y khoa:

- Tất cả các bộ phận trong cơ thể đều có thể bị **ung thư** trừ tim
- Phổi trái nhỏ hơn phải vì có trái tim
- Tim thai nhi bắt đầu đập lúc được 4 tuần trong bụng mẹ và chỉ dừng lại khi con người chết đi. Nếu tách rời khỏi cơ thể kịp lúc thì nó vẫn đập, nhờ vào nguồn xung điện riêng biệt của chính nó.
- Mỗi ngày 1 trái tim khỏe mạnh: đập khoảng 100.000 lần, bơm khoảng 2.000 lít máu (trừ giác mạc ra, có khoảng **75 nghìn tỷ** tế bào cơ thể nhận máu từ tim)
- Khi chúng ta cười, niêm mạc của thành mạch máu giãn ra, giúp lưu lượng máu từ tim chảy qua toàn bộ cơ thể tăng 20%.

Tiền Cha Đi...

Cầm tay cha giây phút cuối... âm dương
Con bên giường giấu lệ niệm "Nam Mô"
Nét mặt cha bình yên trong giấc ngủ
Hơi thở nhẹ... chậm dần... tim mạch xuống

"Bật đèn lên!" cho căn phòng thấp sáng
Tiền cha đi sắc trắng một hào quang
Y Tá, bác sĩ lặng nhìn cha - kính cẩn
Con vai gầy gục xuống cạnh bên cha

Mọi người bước ra... cửa phòng khép lại
Cha yên giấc... con khấn niệm "A Di"
Nửa giờ sau - mẹ đến cùng em, chị
"Cha đi rồi!" tay nắm... phút chia ly!

Vĩnh biệt cha! Nhớ thương đừng níu kéo
Thầy nhắc nhở cho con bùng tâm thức
"Đường cha về... vô thường bên cõi Phật
Hãy nhiếp tâm cầu nguyện... tiền cha đi!"

Hành trang cuối cha đem vào bệnh viện
Chiếc túi nâu, thẻ, lịch, nét bút cha
Con đem về... ghen ngào... không muốn bước
Nghe tim mình thất lại... máu như ngưng...

Phạm T. Thu Hương

(Viết ngày Feb 6, 2017. Một tháng sau ngày Cha đi Jan 6, 2017 in PIH, Whittier, California)

ĐANG ĂN CƯỚP

Nhìn không thấy giáo điều phải hay quấy
Bất cứ gì, nếm không vị cũng ăn,
Ngửi không mùi? Tanh tươi chẳng ngán thân!
Bao dơ bản, phi nhân? Về tay đảng!

MIỄN TIẾP!

Hần khoe rất uyên "bác"
Kiến thức đầy một bồ
Chuyện gì cũng hiểu biết
"Bác, uyên" này họ... Hồ?

Mụ khoe nhiều sức mạnh
Rồi lập lò đỏ, đen
Lập trường đỏ kiêu hãnh,
Chúng chờ ai ngợi khen?

Cá tính chúng phản trắc,
Chẳng phân biệt đúng sai,
Tự cao và tự đắc
Lấy đâu ra hiền, tài?

Làm sao cùng chí hướng?
Đại sự làm, sao nên?
Đường chẳng chung ý chí
Quyết tránh bọn bấp bênh!

Ý Nga, 18.11.2017

*UYÊN: nghĩa đen là **vực sâu**

"LẤY" CHỒNG

(Chia sẻ hoàn cảnh của chị H.)

*

Anh giành hết phần thắng,
Chị lãnh những thiệt thòi.
Vậy mà còn cay đắng
Moi khuyết điểm tìm tôi.
Chọn cuộc sống trầm lặng
Chị cam chịu lẻ loi.

Đời người vốn rất ngắn
Mọi thứ rồi mây trôi,
"Lấy" nhiều rồi cũng... bỏ?
Đến, đi đều bất ngờ.
Hãy ngắm trăng hưởng gió,
Vui với những đơn sơ.
Á Nghi, 17.11.2017

THẬP HƯƠNG BA

Cứ nhìn tuyết cuối năm là lệ nhỏ
New Jersey mùa đông ấy khóc Ba,
Mùa đông này vẫn còn khóc đây mà.
Khi con mất: thu, đông, hè; ai khóc?
Ý Nga, 18.11.2017

Giữ Vững Niềm Tin...

Đại Hội Gia Long Thế Giới Kỳ 8 (ĐHGLTG8) – 2017 tại Montreal, Canada đã chọn chủ đề **Còn Mãi Niềm Tin**, rất khác với chủ đề của những kỳ ĐHGLTG trước đây như: **Xuân Hạnh Ngộ** (2015), **Trăm Năm Áo Tím Gia Long** (2013), **Kỷ Niệm Bên Nhau** (2011), **Gia Long Tương Phùng** (2009), **Gia Long Hạnh Ngộ** (2007), ...

Chủ đề **Còn Mãi Niềm Tin** khiến ta không khỏi thắc mắc: **Niềm Tin** gì đây?

Nếu bạn đọc Đặc san của ĐHGLTG8, niềm tin này đã được đề cập đến qua hai bài viết **Còn Mãi Niềm Tin** của GS Nguyễn Đăng Cẩm Hường và **Vẫn Còn Nguyên Vẹn Một Niềm Tin** của Cầm Thị Bích Ngọc.

Nếu bạn có mặt tại tối ĐHGLTG8 ở khách sạn Sheraton, niềm tin này đã được bác sĩ Cầm Thị Bích Ngọc, Trưởng BTC, xác định với những lời ngắn gọn nhưng đánh thếp lúc khai mạc chương trình: *“Ngôi trường cũ đã mất tên, nhưng những cuộc hội ngộ, trùng phùng thường xuyên mỗi hai năm đã khẳng định rằng: người ta có thể cướp đi tên ngôi trường thân yêu của chúng tôi, nhưng không ai có thể phá vỡ được niềm tự hào của các nữ sinh Gia Long về ngôi trường yêu dấu và nền giáo dục khai phóng và nhân bản mà chúng tôi đã hấp thụ tại đây...”*

A! Niềm tự hào của các cựu nữ sinh GL nói riêng và các cựu học sinh thời Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) nói chung về một nền giáo dục chú trọng vào phẩm hạnh, lễ giáo, đạo đức của văn hóa VN tốt đẹp mà chúng ta đã may mắn được hấp thụ. Lời phát biểu này đã gián tiếp so sánh giữ hai chế độ: VNCH và Xã Hội Chủ Nghĩa (XHCH), gián tiếp chê bai nền giáo dục hiện tại của XHCN là không khai phóng và không nhân bản. Nghe đã quá!

Từ niềm tự hào đó đã tạo nên niềm tin bất di bất dịch: chưa có chế độ nào tốt hơn, đạo đức hơn chế độ VNCH mà sau năm 1975 đã trở thành hiếm quý khiến lòng người luôn mơ tưởng. Chế độ này đã đào tạo những con người có văn hóa, tư cách và tư duy; trở thành những công dân yêu nước có tinh thần trách nhiệm cao. Chẳng cần khoe khoang mà hãy nhìn vào thực trạng của xã hội VN ngày nay để thấy cách trồng người của CS khác với cách trồng người của VNCH như thế nào.

Từ những con người GL thời VNCH, ĐHGLTG8 đã được tổ chức chu đáo, cẩn thận và ngời sáng niềm tin.

Vừa vào hành lang bên ngoài phòng hội tôi đã thấy một trời Gia Long với những hình chụp hay vẽ về trường từ trước 1975,

logo của Đại hội và mùa thu Canada, rất mỹ thuật được đặt trang trọng khắp nơi. Đây là nơi đông đúc, dập dìu giai nhân trong các tà áo muôn sắc mỹ miều, đang đợi đến phiên mình hay đang chụp những tấm hình hội ngộ hiếm có. Chị Em trong Ban Tổ Chức (BTC) thì tha thướt trong những tà áo dài trắng đồng phục thửa xưa nhưng có điểm những chiếc lá phong vàng đỏ là nét đặc trưng của mùa thu Canada, tiếc thay năm nay thu đến trễ nên lá ngoài đường còn xanh mon mơn.

Vào trong phòng hội, sân khấu trang trí giản dị với 3 màn hình thật to, ngòi đầu cũng dễ dàng theo dõi được chương trình; mỗi bàn ăn có một bình hoa khối tam giác với logo của GL, hình trường GL và chương trình ĐHGLTG8, thật xinh đẹp, đã được khán giả giữ làm kỷ niệm khi tan chương trình.

Phần cử hành quốc ca của hai nước Canada và VNCH cũng gây ấn tượng rất nhiều khi BTC đã hát quốc ca Canada bằng tiếng Anh và lời Việt. Đã có ai dịch và hát quốc ca USA qua lời Việt chưa nhỉ hay đành chịu thua dân Miệt Trên Cà Ná rồi?

Để giới thiệu sơ lược về những kỳ Đại hội trước, BTC đã có óc sáng kiến mới lạ khi chiếu qua địa cầu xoay vòng, rồi dừng lại tại những nơi đã từng tổ chức ĐHGLTG như Nam Cali, Bắc Cali, Houston, Âu châu, Washington DC, ... Đến nơi nào thì đoàn địa phương nơi đó vỗ tay rần rần làm cho không khí ĐHGLTG8 thêm náo nhiệt, sôi động. Khi quả địa cầu dừng lại tại Montreal, Canada, màn hình chiếu cảnh các cựu nữ sinh GL, dịu dàng trong tà áo dài trắng và tím phát phơ, đang bước lên những bậc đá của tòa nhà trước mặt khách sạn Sheraton thì tiếng cổ võ âm âm, vang dội.

Tiếp theo là một đoạn hình ảnh với lời chào mừng từ quý cựu hiệu trưởng và giáo sư GL, những người đã miệt mài giáo huấn thế hệ măng non và đã tạo nên danh tiếng của trường, khiến toàn thể quan khách ngậm ngùi xúc động cho cảnh già không tránh được.

Chương trình văn nghệ bắt đầu với liên khúc **Mẹ Trưng Dương-Mẹ Việt Nam-Về Miền Nam** đã gửi gắm biết bao lưu luyến và thương yêu về một dải đất hình chữ S bên kia bờ đại dương. 42 năm lìa quê cha đất tổ mà niềm hoài hương vẫn canh cánh bên lòng!

Sau đó là những màn ca, vũ, nhạc, kịch đượm tình quê, đong đầy kỷ niệm thời VNCH đã đem lại nhiều thích thú. Đặc biệt nhất là màn đánh trống **Hội Nghị Diên Hồng** được khán giả yêu thích vô cùng.

Lòng ái quốc và quyết tâm chiến đấu anh hùng của dân quân trong tinh thần “giặc đến nhà đàn bà phải đánh” đã thể hiện rõ ràng trong phần hợp ca kết thúc chương trình ĐHGLTG8 với các nữ tướng anh thư, đoàn quân dũng mãnh, và cờ xí ngập trời. Vai trò và sự hy sinh của phụ nữ VN trong thời bình cũng như thời chiến được nhấn mạnh, tôn vinh. Khán giả như chìm đắm trong niềm tin vào sức mạnh đoàn kết chống ngoại xâm và chống những chủ thuyết ngoại lai làm băng hoại dân tộc, giữ vững niềm tin một ngày “*tung cánh chim tìm về tổ ấm, nơi sống bao ngày giờ đầm ấm...*” (*Ngày Về* của Hoàng Giác)

Khán giả đồng loạt đứng lên, tán thưởng nhiệt liệt, vỗ tay không ngừng... Khí thế bùng bùng! Niềm tin vào một ngày mai tươi sáng, dân tộc sẽ có tự do và nhân quyền chưa bao giờ mạnh mẽ như lúc này! Khi nào chúng ta còn giữ mãi niềm tin và chống CS bằng cả con tim và trí tuệ thì việc thực hiện niềm tin và đạt được niềm tin chỉ là vấn đề thời gian như Trương BTC đã phát biểu: *“Ước mơ Công lý, Dân chủ, và thật sự Hòa bình sẽ về lại với quê hương Việt Nam của chúng ta một ngày không xa.”*

Tôi khẩu phục, tâm phục BTC quá chời! Tâm hồn tôi hân hoan, phơi phới... Tôi nhìn quanh... Nếu mà có quân “cờ Đỏ” nào nằm vùng ở đây thì hãy coi chừng, dám ló mặt ra thì dám bị dũa te tua, tã tời đó nha!

BTC đã cứng rắn, dứt khoát bày tỏ lập trường và xác định vị trí của mình đối với hiện tình đất nước VN. BTC đang làm chính trị! Theo định nghĩa làm chính trị là bày tỏ ý kiến, quan niệm của riêng mình đối với mọi vấn đề, góp tiếng nói xây dựng cho công luận, cho chính nghĩa. Đừng nghe bọn mưu mô, xảo quyệt rống lên: “Không nên làm chính trị.” Chúng lừa ta đây, bảo ta không làm nhưng chúng thì làm mạnh bởi vậy ta mới chạy bán mạng năm 1975 đó. Chúng ta phải làm chính trị để tạ ơn VNCH! Chúng ta phải làm chính trị để những chế độ sau được tốt đẹp hơn hay bằng VNCH!

Làm chính trị phải có trí tuệ và tư duy độc lập, biết suy nghĩ bằng cái đầu của mình chứ không cần phải học tập hay cải tạo theo định hướng của ai cả, cũng đừng nghe những tuyên truyền vì cảm tính. Có mấy lần người ta thuyết phục tôi về chơi một chuyến cho biết VN đã đổi mới nhanh chóng, chẳng còn ai thèm đề ý đến CS; ai cũng lo làm ăn, làm giàu. Tôi nghe CS bị bỏ rơi thì khoái vì hợp với cảm tính của mình, trong bụng cũng nghĩ đến ngày về nhưng cái đầu tôi khựng lại liền rồi nổ ra một câu: “Nếu không ai đề ý đến CS nữa thì giựt nó sập cho chết luôn chứ để nó sống bám vào dân làm chi nữa. Chẳng lẽ không muốn làm chủ; cứ muốn làm đầy tớ, nuôi báo cô bọn hại nước, hại dân đời đời.” Vậy là im re! Tôi nể cái đầu tôi quá sức, nó chẳng cần biết đến mối liên hệ gia đình và cảm tình giữa tôi với người ta! Nó phân biệt rõ ràng ai bạn, ai thù.

Nhưng làm sao nhận diện ai là bạn, là phe ta? Thì cứ nhắm vào tờ căn cước Tị Nạn Cộng Sản là lá cờ Vàng đó. Căn cước TNCS quan trọng lắm nha. Nó cho cả thế giới biết bọn CS đáng kinh sợ đến nỗi ta phải từ bỏ hết những cái ta đang có, liều mạng vượt sông núi, vượt biển, để không phải sống chung với chúng. Nhờ đó mà thế giới mới trắng mắt ra, kết án CS là tai họa khủng khiếp nhất của nhân loại.

Nhiệm vụ tiêu diệt cái di hại CS là trách nhiệm của tất cả những người yêu tự do, dân chủ, nhân quyền nói chung và VN nói riêng. Nhiệm vụ gìn giữ lá cờ Vàng là trách nhiệm của mọi người dân VNCH biết đặt dân tộc sinh tồn lên trên tư lợi và đảng phái, để duy trì ngọn lửa đấu tranh “tự do-dân chủ-nhân quyền” nhằm giải thoát dân tộc Việt đang sống trong cảnh bức ché, độc tài, tù túng của CS. Gọi đích danh cái lý thuyết hoang tưởng và chế độ phi nhân CS với cái chủ nghĩa Tam Vô: vô gia đình, vô tổ quốc và vô thân; và cái cách hành xử đầy thủ đoạn, gian ác, và bạo lực; đã hủy diệt một nền giáo dục khai phóng, một xã hội nhân bản!

Tại văn phòng của tôi có hai lá cờ Mỹ và VNCH, cái computer screen thì có hình 3 cô gái Việt cầm cờ Vàng. Tôi trình cái căn cước TNCS của tôi ra cho mọi người thấy. Phe ta đến gặp tôi thì nói chuyện thoải mái, còn ngược lại thì e dè, hỏi han lầy lệ. Khỏe!

Tôi thật sự cảm thấy an toàn và cởi mở khi tiếp xúc với phe ta vì tôi biết sẽ không bị rơi vào những tranh luận một chiều rất ngu xuẩn, cũng như rơi vào cạm bẫy của Nghị Quyết 36.

Có lần tôi vào một nhà hàng VN khang trang, trang hoàng đẹp đẽ nhân dịp Halloween. Người

hầu bàn toàn là người Việt trẻ tuổi. Tôi đang nghỉ ngơi đây là cơ sở kinh doanh của Nhà Nước VN thì thấy lá cờ Vàng khá to treo trang trọng trên tường đối diện. Tôi hết lo lắng và cảm thấy rất thoải mái như đang ở nhà vậy. Tôi đề nghị các cơ sở thương mại của dân TNCS nên có hình cờ Vàng trong tiệm hay dán trước cửa để phe ta ủng hộ nhau. Nếu bọn Việt cộng và Việt gian có gan đi vào thì chúng nên coi chừng đĩa thức ăn có mùi vị “lạ”!

Tôi cũng xin đề nghị BTC ĐHGLTG làm những huy hiệu GL với cờ Vàng mà tôi đã

vẽ thử ở đây để phát tặng trong các kỳ ĐHGLTG. Đây là một hành động cần phải có để vinh danh nền giáo dục khai phóng và xã hội nhân bản thời VNCH mà mình đã được nuôi dưỡng, đồng thời xác định mình là ai, thuộc về ai vì chúng ta “ăn cây nào rào cây đó”, “uống nước nhớ nguồn”. Tôi chắc chắn mọi người sẽ hãnh diện được cài nó lên áo!

Đã 42 năm qua mà có quên được thời VNCH đâu! Được ăn miếng ngon thì nhớ đời, được sống thời nhân bản thì mãi ghi ơn. Cho dù Nhà Nước VN có trăm phương nghìn kế, dụ dỗ, ve vuốt đâm ruột lòng thông ngàn dặm với cái Nghị Quyết 36 thì cũng đánh vò đầu bút tai bởi bọn nguỵ cứng đầu. Mỗi khi chúng thăm viếng chính quyền địa phương đều có đoàn biểu tình với cờ Vàng dàn hàng chống đối. Chúng phải nhờ an ninh bảo vệ, phải lén lút, thậm thụt ra vào cửa hậu mà nói văn hoa là “hậu môn”.

Nếu CS tạo dựng được một chế độ nhân bản và cuộc sống đạo đức như thời VNCH thì họ sẽ không phải tốn bạc triệu cho cái nghị Quyết 36 mà thiên hạ vẫn lũ lượt kéo nhau về. Dân Việt lưu lạc trên thế giới sẽ không ngần ngại từ bỏ hết tất cả, như chúng ta đã làm năm 1975, để trở về sống dưới “mái nhà xưa” nơi “chôn nhau, cắt rốn”, làm một cuộc hồi hương vĩ đại về miền đất có độc lập, tự do, dân chủ.

đã làm năm 1975, để trở về sống dưới “mái nhà xưa” nơi “chôn nhau, cắt rốn”, làm một cuộc hồi hương vĩ đại về miền

Những kẻ được mua chuộc bởi Nghị Quyết 36 là những kẻ chỉ muốn được mua chuộc, muốn tiền, muốn danh, muốn gái, ... những kẻ đó sẽ chịu sống hèn trong XHCN, không đem lại đóng góp, cải cách cần phải có. Còn những người không bị mua chuộc là những người có tư cách, có chính kiến, từng kịch liệt lên án chế độ CS và cái XHCN hoang tưởng. Những người này chỉ chịu xả thân đóng góp khi XHCN sẽ là XHNB (Xã Hội Nhân Bản).

Tôi rất phục và ngưỡng mộ các giáo sư và đồng môn GL, già trẻ đều xác định lập trường chống CS và vinh danh VNCH dù không được hưởng một ân sủng nào từ một thể chế đã chết. Qua bao năm, đại hội tiếp nối đại hội đã là những nhắc nhở cho chúng ta phải làm tròn bổn phận công dân và trách nhiệm. Mười kỳ họp mặt GL thế giới là 10 lần giương cao ngọn cờ Vàng và cùng cất cao giọng hát quốc ca, là 10 lần vinh danh nền giáo dục khai phóng và xã hội nhân bản của VNCH, là 10 lần sống lại với biết bao kỷ niệm khó phai của một thời yêu dấu.

Hãy nghe:

*Lời sông núi bừng vang bốn phương trời
Giục chúng ta đường phụng sự quyết tiến
Triệu Trưng xưa đẹp gương sáng muôn đời
Giòng máu thiêng còn đượm nồng vạt trái tim...*
(**Cô Gái Việt** của Hùng Lâm)

Và:

*Từ trong tim ta
Tình thương bao la
Vượt qua phong ba, nhớ lời cha trước lúc chia xa.
Thề yêu quê hương
Nhà Nam đau thương
Giặc gây tai ương, áo còn vương nước mắt mẹ già...*
(**Khúc Tâm Ca Cô Gái Việt** của Lê Thị Hoài Niệm)

Chúng ta có thấy con tim bồi hồi, rung động; có cảm được giòng máu nóng đang dồn dập chảy và ngọn lửa đấu tranh đang hừng hực nung nấu tâm can? Đây là những dấu hiệu của lòng ái quốc nhiệt thành, sẵn sàng dấn thân, chấp nhận hy sinh!

Trải qua cảnh bẽ dẫu của Tháng Tư Đen, chúng ta, những Cô Gái Việt, không thể và không bao giờ quên câu nói của Hàn Phi Tử "**Nước mất mà không biết là bất tri. Biết mà không lo liệu là bất trung. Lo liệu mà không liều chết là bất dũng**".

Kể từ ngày lia xứ, dầu mốc thời gian cứ tăng dần: 10... 20... 30... 40 năm... hận ly hương chồng chất! Ngày tháng như mây gió chẳng chịu ngừng, dần chôn vùi quá khứ vào quên lãng nhưng không có gì có thể xóa mờ được niềm hoài vọng một thời VNCH, xói mòn tinh thần VNCH, và dập tắt được ngọn lửa ái quốc âm ỉ trong tâm chỉ chờ lúc bộc cháy.

Gia Long ơi! Cô Gái Việt ơi! Hãy mãi mãi gìn giữ tinh thần VNCH và luôn vững tâm duy trì niềm tin sẽ có một ngày không còn CS trên quê hương ta!

CGV-Nguyễn Phương Thúy, GL73
November 15, 2017

THÀNH TRÌ QUỐC GIA

Hãy tận tâm, tận lực,
Dừng râu xé lẫn nhau,
Tìm đường lối đối phó
Cứu Đất Mẹ đang đau!

Từng ngọn cây, tác đất
Lính Cộng Hòa can trường
Lặn lội trong khói lửa
Bao nguy hiểm khôn lường.

Giữ Quê Cha, Đất Tổ
Từng bờ suối, con sông.
Dầu ngọp trời súng đạn
Lính đã từng góp công.

Bây giờ đang trắng trợn
Dem dân cho kẻ thù
Mặc giặc Hán nuốt chửng
Đang chơi trò đánh đu.

Việt gian đang đắc chí
Chờ giặc đến cướp đi,
Đảng phản ứng lấy lệ
Ta mong đổi thay gì?

Anh em ơi tê tỵ,
Giữ Lửa và chuyển tay
Phải hết lòng gắn bó
Bảo vệ thành trì này!
Ý Nga, 16.11.2017

CON CHÁU ĐẢNG

Đâu tuổi trẻ anh hùng xưa đất Mẹ
Vói tay không nhắc bổng cả đất trời,

ĐẲNG ĂN TẾT

(Đọc SÓNG MỚI # 426, 19.2.2010)

*

Quà biếu xén quan Hèn đem dứt lốt
Quan Ươn Tanh “*đi Tết đến cấp trên*” [a]
Quan Kên Kên đòi cấp dưới đáp đền:
“*Quà truyền thống*” chồng trên “*quà phong tục*”! [b]

Toàn Thủ Trưởng hưởng quà không biết nhục
Thủ chán “*quà phong tục*”, giục: “*Phong bì!*” [c]
Đòi lì xì, em út đành phải chi
Toàn Đồng Chí Đồng Chì thi ăn Tết!

Ăn? Phong, tục, thông, bì...
Truyền: “*Ăn hết!*”
Ý Nga, 16.11.2017

[a] “*đi Tết đến cấp trên*”: cách nói của người dân trong nước.

[b] Theo SÓNG MỚI #426, trang 22:
“*Bộ Trưởng Phủ Thủ Tướng NGUYỄN XUÂN PHÚC
khẳng định:
chính phủ chỉ cấm biếu quà bằng tiền công quỹ thôi, còn
không*

hạn chế tặng quà theo truyền thống và phong tục”
[c] Phong bì: tiền mặt, chi phiếu bỏ trong phong bì.

TỰ CHÊ

Viết không lách, em thả thơ kể lể
Rồi trở thành người viết lách đam mê
Bài nào xong, đọc lại cũng tự... phê
Và cứ thế đêm đêm về đặt, để...

Cuốn này sửa những vụng về xập xệ,
Cuốn kia đưa: chọn lựa mây chẳng vừa,
Thơ in xong, nhật “*sạn*” toàn chữ thừa,
Bao chất chứa mà lời chưa vừa ý.

Mộng vá trời, đầu đội đá nơi nơi,
Sinh khí mới đắp bồi bao mong đợi?

Đâu kiến thức hàn lâm luôn vươn tới?
Mà lù khù, lụ khụ nhậu quanh năm,
Mà ăn chơi thời “hiện đại”, lười làm
Thân bệ rạc, ngợm hay người, nhếch nhác?

Con cháu “bác” sao mà nhiều tiền bạc?
Cậy thế, quyền bán cạn kiệt tài nguyên
Đưa bôi tro, kẻ trát trấu tổ tiên
Sông, núi, biển, bung biển... giặc dần tiến.

Học chung diện, ăn ngon thật lão luyện
Chuốc độc nhau, săn giết hết thú rừng,
Làm qua loa nhưng ăn nhậu tung bừng
Ai giữ Nước phùng hoành mánh mung, hưởng thụ?

Biếng nhác học, xưng trời “con các cụ”
Siêng ăn chơi phè phỡn, học đỏi đời
Đảng buông lơi, đem trụ lạc gọi mời
Con Hồng Thủy trêu người cả dân tộc!

Ý Nga, 16.11.2017

*BUNG BIÊN: vùng đồng lầy ngập nước, nhiều cỏ

NHA SĨ GIỎI

Đừng giận dữ! Nghiến hoài, răng mòn lĩn!
Học tâm từ, phẩm tính bậc đạo sư
Đòi phù du, hãy tha thứ! Luật trừ:
Nghiến, nghiến, nghiến: tâm mòn, răng đau điếng!

Ý Nga, 16.11.2017

Say Thơ

Ta say thơ cho lòng ta bớt nhớ
Nhớ vào thơ ta mới viết thành lời
Thơ và nhớ cũng là ta thôi nhì
Hết nhớ rồi ta lại đắm say thơ...

Chẳng bao giờ thơ thấm giọt men say
Rượu đắng cay đâu viết được thành dòng
Thơ không thấm giọt cay nên không đắng
Vẫn ngọt ngào như thủa mới yêu ai!

Phạm T. Thu Hương

Thả Nhớ

Ta thả nhớ rong chơi ngày tháng cũ
Và thả buồn đuổi bắt chút dư hương

Mực phung phí, chỗ này chưa ý nhị:
Điều đơn sơ sao đem ví câu kỳ?
Chuyện to mà, sao diễn tả tí tí?
Thơ với thân, óc cầu toàn tự trách!
Ý Nga, 16.11.2017

VIẾT GÌ KHI TÂM ĐAU?

Thả nỗi buồn vào thơ
Ngày xưa và bây giờ
Ngàn vắn: đong tiếc nhớ,
Vạn: nung triệu niềm mơ!

Thả em vào nỗi buồn
Thương Mẹ già, bà con,
Nhớ bao nhiêu bạn hữu
Nỗi niềm đem vo tròn!

Nỗi buồn, hoài chẳng vui
Thơ chưa đủ nghiêng trời,
Buồn chưa làm lệch đất
Hồn làm sao thành thơ?

Ý Nga, 16.11.2017

NÓI VỚI LƯƠNG TÂM

(Thân tặng quý Trưởng Hương Đạo đã vì trẻ mà luôn
dẫn thân hy sinh phục vụ.)

*

- Nói dối đã là dị tật
Làm sao ta tin được nào?
Mi thêm bao nhiêu là mật
Mà lời vẫn chưa ngọt ngào.

*

Cứng đầu cãi cối, cãi chày
Mi sai, ta đúng từ này đến kia
Mi nghe ta nói chưa kia?
Làm sao mi đúng mà khìa ta sai?

Chính ta nói trước đông dài
Lắng nghe, im lặng là tài của mi
Tánh ta háo thắng nhất nhì
Nên mi tinh tế ai bì: chú tâm.

Lúc nào mi cũng thâm trầm:
- *Mình nghe! Cứ nói cho... bầm lưỡi môi*
Tâm tư khi được hiểu rồi
Xin đừng nghiến nát, thả trôi thâm tình!

Một ngày thôi... cũng đủ kết thành sầu
Cho thương nhớ trải dài thêm nỗi nhớ!
Phạm T. Thu Hương

Bao nhiêu là chuyện bất bình
Đêm về ta kể cho mình hiểu ta.
- Hiểu ra thì học thứ tha
Đệ, huynh, tử, muội: một nhà anh em.
Ý Nga, 16.11.2017

Thái Độ Lạc Quan Trong Cuộc Sống

Các vị cao niên sinh hoạt trong Hội Người Việt Cao Niên Oregon và trong Nhóm Sinh Hoạt Người Việt ở Trung Tâm Sức Khỏe và Dịch vụ Á Châu đã tìm được “niềm vui tuổi hạc” của mình qua các sinh hoạt vui nhộn, hữu ích và đầy tình thương yêu khi tham dự các buổi picnic, du ngoạn ngoài trời và bán garage sale gây quỹ. Có thấy được những ánh mắt sáng ngời, những nụ cười vui vẻ của quý vị cao niên trong các sinh hoạt này, bạn sẽ thấy “đời vẫn còn đẹp sao!”

Vợ chồng người viết là những người đã tham gia vào các sinh hoạt này nên muốn được chia sẻ niềm vui này đến cùng các bạn để cùng vui với nhau vì người viết đã đọc ở đâu đây câu thơ hay hay dưới đây:

*“Dẫu có buồn trong thế giới này khó hiểu
Thế giới này vẫn đẹp
Hãy xóa đi nét đáng tình cờ
Anh sẽ thấy thế giới này rất đẹp”*
Blok

Chúng ta cần có một thái độ lạc quan trong cuộc sống, quên đi những chuyện phiền não, vui đùa với bạn bè vì “thời gian như một con sông, nó không trở về nguồn” và nhất là, “Hoàng kim thì có nhiều trên thế giới, bạn bè già tóc bạc thì rất ít” như ngôn ngữ phương Đông đã nói. Bạn có đồng ý với tôi chăng?

Tôi đã từng đi viếng thăm những người bạn già đang đau bệnh. Nhìn bạn nằm buồn thiu trên giường bệnh, tôi cũng thấy buồn theo khi nghĩ đến một ngày kia rồi mình cũng sẽ như thế vì quy luật sinh, lão, bệnh, tử có chừa ai đâu. Bởi thế trong khi thời gian, sức khỏe, tài chánh còn cho phép, chúng ta cần sống vui sống khỏe được ngày nào mừng ngày nấy. Chúng ta cần tham gia vào các sinh hoạt dành cho những người cao niên, giúp đỡ cộng đồng hơn là ngồi ôm mãi cái Tivi xem phim truyền Đại Hàn hoài sẽ “mụ” người đi nhé!

Khi còn học trung học, trong giờ giảng văn, người viết mê say nghe thầy giảng về Nguyễn Khuyến, Nguyễn Bình Khiêm và ao ước được sống một đời sống như cụ Nguyễn Công Trứ ngày xưa. Người viết tâm đắc nhất bài thơ **Chữ Nhàn** của Ông, xin được trích dẫn dưới đây:

Chữ Nhàn

*“... Thoạt sinh ra thì đã khóc chóc,
Trần có vui sao chẳng cười khi?
Khi hý lạc, khi ái ó, lúc sầu bi,
Chứa chi lắm một bầu nhân dục.*

*Tri túc tiện túc, dãi túc, hà thời túc,
Tri nhàn tiện nhàn, dãi nhàn, hà thời nhàn
Cầm kỳ thi tửu với giang sơn,*

Đễ mấy kẻ xuất trần xuất thế.

*Ngã kim nhật tại tọa chi địa,
Cổ chi nhân tăng tiên ngã tọa chi.
Ngàn muôn năm âu cũng thế ni,
Ai hay hát mà ai hay nghe hát?*

*Sông Xích Bích buông thuyền năm Nhâm Tuất,
Để ông Tô riêng một thú thanh cao
Chữ nhàn là chữ làm sao?"*
Nguyễn Công Trứ

Mùa Thu Portland có những cơn mưa chợt đến làm cho trời trở nên lạnh lạnh. Theo thiên ý của người viết, không có gì thích thú cho bằng được cuộn mình trong chiếc mền ấm, trong một không gian yên tĩnh, đọc một quyển sách hay hay nghe một bản nhạc êm dịu. Lúc đó bạn sẽ không dữ tợn như là ác quỷ, mà trái lại, bạn sẽ hiền từ, nhân ái như một vị thiên thần qua hai mẫu chuyện dưới đây. Xin mời Bạn thưởng lãm:

Ác quỷ

He, who fights with monsters should be careful lest he become a monster. And if thou gaze long into an abyss, the abyss will also gaze into thee.”
“Người, kẻ chiến đấu với ác quỷ, hãy cẩn thận kẻo người trở thành ác quỷ. Và nếu người trừng mắt

nhìn sâu vào vực thẳm, vực thẳm cũng sẽ trừng mắt nhìn người.”

Friedrich Nietzsche – Beyond Good and Evil

Giai thoại thiên có kể chuyện một chàng dưng sĩ rời chùa xuống núi. Ngoài thanh gươm báu, sư phụ trao cho chàng một chiếc kính chiếu yêu. Kính này khi rọi vào người khác, nếu người là ác quỷ, thì sẽ hiện nguyên hình trong kính. Trên đường hành hiệp, đi đến đâu kính cũng soi rọi cho thấy toàn loài quỷ dữ. Và lưỡi gươm trong tay chàng đã lấy máu của biết bao kẻ hung ác. Qua bao nhiêu năm tháng ruổi rong, một chiều dừng chân về núi cũ chùa xưa, chàng dưng sĩ lấy kính ra định dưng lại cho thầy. Chợt thoáng thấy kính phản chiếu bóng mình, dưng sĩ hét lên kinh hoàng; thì ra bóng chàng trong gương hiện nguyên hình một con ác quỷ.

(Nguồn: internet)

Thế À

Thiền sư Hakuin được người chung quanh ca tụng là người sống trong sạch. Một gia đình người Nhật có một tiệm bán thực phẩm gần nơi Hakuin ở. Họ có một cô con gái xinh đẹp. Bất ngờ, một hôm cha mẹ cô gái khám phá ra cô có thai.

Việc này làm cho cha mẹ cô gái nổi giận. Cô gái không chịu thú nhận người đàn ông cô chung đụng là ai, nhưng sau bao nhiêu là phiền phức, cuối cùng lại là tên Hakuin.

Phẫn nộ vô cùng, cha mẹ cô gái đến ngay vị thầy này. Hakuin chỉ thốt lên vồn vện hai tiếng: “Thế à.” Rồi thôi.

Sau khi đưa bé sinh ra, nó được mang tới trao cho Hakuin. Lúc đó Hakuin đã mất hết danh dự, nhưng việc này không làm cho Hakuin buồn. Hakuin săn sóc đứa bé rất tử tế. Hakuin xin sữa của những bà mẹ hàng xóm và những đồ dùng cần thiết cho đứa bé.

Một năm sau cô gái không còn chịu đựng được nữa. Nàng nói sự thật với cha mẹ nàng rằng người cha thật sự của đứa bé không phải là Hakuin mà là một thanh niên bán cá ngoài chợ.

Lập tức cha mẹ cô gái đến ngay Hakuin xin Hakuin tha lỗi và xin đem đứa bé về.

Hakuin ưng thuận. Khi trao lại đứa bé, Hakuin cũng chỉ thốt hai tiếng: “Thế à!”

(Nguồn: Trích trong Góp Nhặt Cát Đá – Thiên Sư Muju- Đỗ Đình Đồng dịch)

Hai câu chuyện, hai hình ảnh ác quỷ và thiên thần nhắc nhở chúng ta lúc nào cũng nên hành động cẩn thận trong đời sống hằng ngày và lúc nào cũng nên rải tâm từ bi, nhân ái đến tất cả mọi người với cái tâm an nhiên tự tại thì cuộc sống của mình mới được nhàn nhã, vui vẻ.

Kangaroo và Koala là các động vật đặc biệt sống ở Úc Châu. Kangaroo được xem là biểu tượng của nước Úc. Trong chuyến du hành Úc Châu vừa qua, chúng tôi có ghé thăm một sở thú nhỏ nuôi những động vật này ở công viên Featherdale Wildlife Park. Chúng tôi cũng được xem một đàn chim penguin màu xanh và các chim chóc hoang dã khác như đà điểu, chàng bè, v.v.

Người viết muốn nhắc đến con Koala được gọi là con gấu túi, lông màu xám, thường sống trong rừng cây khuynh diệp và chỉ ăn lá khuynh diệp mà thôi. Cái mặt của Koala ngu ngơ, hiền lành, không làm hại ai nên được người Việt gọi là "con cù lân" vì tối ngày nó chẳng làm gì cả ngoài việc ăn lá cây khuynh diệp và ôm cây đầu mặt để... ngủ. Smile! Thỉnh thoảng Koala mới xoay chuyển đưa mặt ra ngoài nhìn thiên hạ một chút rồi lại quay vào trong tiếp tục ... ngủ. Người viết có duyên may quay được một video ngắn khi Koala quay mặt ra ngoài tí tí. Dễ thương lắm!

Mời xem Youtube Koala mở mắt chào thiên hạ rồi... ngủ tiếp.
<https://youtu.be/e3Ny12DBoUc>

Làm thân Koala cũng sướng nhỉ vì tối ngày ngủ hoài, chẳng làm hại ai hết! Nhưng ... đời sống như thế cũng buồn quá trời vì cuộc đời phải có chút gì sống động thì mới vui chứ lị! Khi nào ta cần nhàn thì sẽ hưởng nhàn nhưng trong khi ta hưởng nhàn mà còn giúp được người khác vui sống thì cuộc sống của ta mới có ý nghĩa chứ sống ù lì, thụ động quá, chán chết! Bạn đồng ý với tôi chứ?

Xin mượn lời tâm tình của Thầy Thích Tánh Tuệ trong bài thơ Đôi Khi để làm kết luận cho bài viết hôm nay bạn nhé,

Đôi Khi...

Đôi khi cần biết đại khờ
Để lòng thanh thản một giờ bình an,
Đôi khi cần bỏ tính toán
Để bờ môi đó thênh thang nụ cười.
Đôi khi " chín bỏ làm mười "
Để thôi cảm nín, một lời trao nhau.
Đôi khi thấu hiểu niềm đau
Để thôi phán xét những câu tuyệt tình.

Đôi khi biết giờ trang Kinh
Để tìm thấy lại an bình nội tâm.
Đôi khi biết sống lặng thầm
Để nhìn tinh thức thâm trầm nở hoa.
Đôi khi cần biết lỗi ta
Để lòng độ lượng, thứ tha lỗi người.

Đôi khi ngược mắt nhìn trời
Để hồn khoáng đạt rạng ngời nắng xuân.

Đôi khi cần biết dừng dưng
Trước bao cám dỗ trời chân, khổ đời!
Đôi khi cần biết buông lời.
Để nghe hơi thở là nơi dịu dàng
Đôi khi nhạt, đôi khi khoan
Để thương yêu chẳng buộc ràng lẫn nhau.
Đôi khi nhớ lúc ban đầu
Để tình trong sáng thuở nào nguyên sơ.

Đôi khi tỉnh giữa đời mơ
Để tâm tỏ ngộ bến bờ thực hư.
Đôi khi biết rãi lòng từ
Để cho nghĩa sống bầy chừ lên ngôi.
Đôi khi biết lặng cái tôi
Để đây với đó xa xôi lại gần.
Đôi khi đạm bạc, thanh bản
Để thương bao kiếp nhọc nhằn chung quanh.
Đôi khi chuông mõ tu hành
Biết đời hơn thiệt, đua tranh. mãi đời!

Đôi khi ngồi giống Phật ngồi
Như như bất động nụ cười thiên thu.
Để ngày nao dứt phàm phu
Mở toang cánh cửa Chân Như bước về.
Như Nhiên Thích Tánh Tuệ

Xin mời thưởng thức nét đẹp Mùa Thu ở Portland, Oregon qua youtube dưới đây:

Youtube Mùa Thu Portland

<https://www.youtube.com/watch?v=b8UXYaiGruc>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

NHỚ?

*Nhớ về, nhớ đến, nhớ đi?
Nhớ lui, nhớ tới làm chi nhọc lòng?*

*Nhớ qua, nhớ lại lòng vòng
Sao anh quên vội một dòng sông yêu?
Ừ thôi ngủ kỹ sáng chiều
Em không đánh thức nhọc điều tủi thân!
Á Nghi*14.11.2017*

UỐNG CÀ PHÊ MỘT MÌNH

NỮ SINH ĐI CHỢ?

*Anh không nói em xinh như tiên nữ
Bơi thánh, tiên anh chưa thấy bao giờ
Cũng không chê như ma quỷ băng quơ
Mà bờ ngỡ bất ngờ trước nét đẹp.*

*Vẽ huyền ảo hút hồn anh kín khép
Chưa một lần tim hé mở nhìn ai.
Em đón mưa, cặp e áp áo dài
Không vào lớp, em mua gì ngoài chợ?
Á Nghi, 14.11.2017*

Chút khói ám thơm tay Người Hiu Quạnh
Em khuấy cho vị đắng tỏa mùi thơm,
Thêm ngọt ngào thay thế những chén com,
Thêm sữa nữa, cà phê thôi cô độc!
Á Nghi, 14.11.2017

BUỒN CHI EM

(Chia sẻ với Hằng.)

*

Thế là hết mối tình đầu thách đố
Thời ngây ngô khua guốc phố Sài Gòn,
Thời áo dài, xe đạp chạy bon bon
Thời đưa đón, tiếng cười dòn góc quán.

Thế là dứt! Lòng được tìm thanh thản,
Hết mây mù trời lại sáng ngay thôi!
Sẽ chữa lành khi thời gian trôi trôi
Không lưu luyến, tim bớt nhồi nhịp khổ.
Á Nghi, 14.11.2017

CẢNH TUYẾT BUỒN

Tuyết vẫn trắng, trời vẫn xanh
Nhưng mà đã không có anh
Nên chi nỗi buồn oằn oại
Niềm nhớ nhung thêm nặng cảnh.
Á Nghi, 14.11.2017

TRẮC NGHIỆM

(Tặng hai bạn TN ngày cưới)

*

Phải nhắm mắt vài giây em mới hiểu
Lời tỏ tình nhanh tựa phóng phi tiêu
Giữa bao nhiêu Ong Bướm đang dập dùi
Hé nở Nụ Tình Yêu phi nước kiệu.

Phải mắt đến vài giờ vô trị liệu
Sao nắng chiều nóng hừng hực má em?
Tìm rồi rem theo cơn nóng đã thềm
Mặt: ném ném gió lửa mà chẳng mát.

Thật kinh ngạc! Làm sao tìm lối thoát?
Thị lực sao đầy ảo giác lạ kỳ?
Làm việc gì lớn, nhỏ: bắt khả thi!
Cứ ngớ ngẩn cả ngày như... thi sĩ.

*

Phải mắt đến mười năm suy nghĩ kỹ
Anh kiên trì, em đấu lý trái tim,

CÃI CHO NO

Chàng mang bão tố về nhà,
Nàng đem mưa gió vào hòa lớn thêm
Thế là nhà cửa cả đêm
Ồn ào, ướt át, lấm lem Mái Tình.

Cãi nhau kèo cột rung rinh
Đàn con ngỡ ngác, thất kinh góc phòng
Mẹ, cha mỗi miệng, đau lòng
Bao giờ nắng tốt, trời trong trở về?

Ôm nhau trẻ khóc thảm thê
Đòi meo con cái, no nê chàng nàng.
Á Nghi, 14.11.2017

SAO MÀ KHỜ!

Cúi xuống cỏ, cỏ lo âu lệ nhỏ
Ngước nhìn anh, anh lơ đãng phương nào.
Nhìn nơi đâu cho voi bớt nghẹn ngào
Tìm nương náu ru ngọt ngào khờ khạo?
Á Nghi, 14.11.2017

TAN TRƯỜNG NÚP MƯA

Bắt đầu bằng chuyện băng quơ:
Trời mưa, nắng, gió... giả vờ khen, chê
Mưa nghiêng hè, gió lê thê
Rối bời tâm trạng vụng về làm quen.

Lần đầu rón rén, mon men
Mở trang tình sử, trời đen mây vần
Âm thanh sấm sét mấy lần
Vẫn thua tiếng sét quê trần: Ái Tình!

Khôn ngoan hai đứa ản mình
Mặc trời đất khóc, làm thình em cười
Em cười? Hết khổ một người!
Tìm không ra chữ, bời bời ruột gan!

Tay: liều, anh cứ nắm càn
Cám ơn em vẫn hiền ngoan cúi đầu
Nhịp tim ở đâu, ở đâu
Tự nhiên bốn bề, năm châu tụ về
Đập cho loạn nhịp no nê
Anh cầu mưa gió dầm dề tới khuya.

Chung trường từ những năm kia
Năm nay mới được cùng chia... via hè.

Trốn ở đâu anh cũng đã đi tìm,
Dài trăm nghìn: hai trái tim hợp nhất!

Chúc hạnh phúc! Trăm năm tình không mất
Tình hoài hoài ngậy ngất nhịp khoan thai,
Chúc ngọt ngào đường mật mãi không phai
Đường tình ái luôn vẹn toàn, bất biến!
Á Nghi, 14.11.2017

LÍNH VẤN ĐỘC THÂN

Để thương, để nhớ cho ai?
Để luôn cả tánh ba gại bên đường?
Có ai để nhớ, để thương?
Chẳng ai hiền hậu để vương vấn tình!
Á Nghi, 14.11.2017

MÙA THU VỀ

Anh có thấy mùa Thu về rất nhẹ
Như lá bay, như bụi bám ven bờ
Nhớ một chiều ai khề khà nói khẽ
Có nghe chăng! Tâm thức vén mây chờ

Anh có thấy vệt nắng chiều sắp tắt
Vẫn lung linh trên chiếc lá vàng phơi
Có khi nào ngắm sao trong đôi mắt
Của một người... bật khóc lúc chia phôi!

Anh có biết mùa Thu mùa ly biệt
Ai thả mây đàn kín, xám bầu trời
Ai gọi mãi tên một người... tha thiết
Cho đất trời âm đạm phủ mưa rơi

Anh có nghe tiếng lòng trong thỏn thức
Dưới trăng ngà, lá cũng khóc xa cây
Tiếng xào xạc, con nai nào thất lạc!
Tựa như em ngồi mãi đợi ai đây?

Anh đã thấy mùa Thu về hiu quạnh
Đóa hoa tình tàn úa rụng bên hiên
Em cũng thế, giọt lệ thu lóng lánh
Như hạt sương, vương khoé mắt ưu phiền
Nov 13-2017
Kiều Mộng Hà

Ai cần nói?

Nói ai nghe?

Hai bàn tay... nói đủ khoe... ấm rồi!

Con xin đa tạ ông Trời
Nói giùm Công Tử Cả Đồi Dốt Văn
Tan trường bao buổi nhọc nhằn
Theo em, em chẳng băn khoăn ngoáy nhìn
Ai mà ngờ, được em tin
Lòng em đã rõ như in: tình cùng!
Á Nghi, 14.11.2017

QUẠP QUẠP THÍCH CẠP BỒ CÂU

Vịt già, chàng bỏ tìm Gà
Rồi tìm Cút nhí, nhất là Bồ Câu!
Bồ Câu chẳng lắm yêu cầu:
“Cánh hoa nhỏ, kẹp trên đầu đủ xinh”

Gà ta, Gà Mỹ?
Yêu... tình!

Cứ đòi toàn hột chính inh mấy li
Gà Nông Nghiệp, Vịt Biết Đi
Nuôi ăn cũng mệt, sức suy liền liền
Chẳng con nào được dịu hiền
Con chi cũng chi tiền... tiền... hỏi thăm.

Bồ Câu đại được mấy năm?
Giỏi hơn Cút Nhí, chơi khăm, lấy... nhà!
Lấy xong Nhí đuổi chàng ra
Chàng quay về Vịt, tuổi già chờ... nuôi.

Vịt chê, Vịt bỏ môi cô
Ngày chàng bươi rác, đêm nhồi cơ tim.
Vịt, Gà, Cút Nhí... chẳng tìm
Chàng đành co quắp, im lìm từ đây.

Vịt Ta đòi với Gà Tây?
Xứ người chết công, tuyết đầy cả tay!
Về đâu hồn lạnh đêm nay?
Bồ Câu: bồ, kết! Lại bày lưới sau
Lưới nào giăng cũng rất mau:
“Cánh hoa nho nhỏ...” làm giàu thật nhanh
Dịu hiền, ngọt xót:
“Nè Anh!
Không hoa, chẳng hột!
Chỉ giành nhà to”.
Á Nghi, 14.11.2017

VỮ NỮ YAMAHA

Từ nhỏ tôi chỉ biết nhảy lò cò, nhảy loai chơi khi chơi U, và khi vào Đại học thì nhảy Slow vì bị ông xã tôi rủ rê đi party để ông có dịp cua tôi, ôm tôi mà thôi. Nay thì tôi bị Thu Tâm dụ dỗ vào con đường vũ nữ với danh nghĩa là đóng góp vào chương trình văn nghệ của Đại Hội Gia Long Thế Giới (ĐHGLTG) 2011 Kỳ V, tại San Jose. Tôi phải nói rõ chữ vũ nữ ở đây là chỉ mấy bà Già Mà Ham (YAMAHA) chơi như tụi tôi đây, tụ họp múa nón, múa dù, múa... cái chi nhẹ nhàng kéo... ngã, chứ không phải đi nhảy những điệu bay bướm ở phòng trà, tiệm khiêu vũ. Để phân biệt, Thu Tâm đã điều cốt gọi tụi tôi là “dũ nữ” tập rượt nhau.

Ngoài tôi ra, Thu Tâm còn dụ được Kim Khánh, Tuyết Mai, Minh, và cô con gái Vân Khanh của Thu Tâm, lúc đó đang nghỉ hè, làm thành Lục Lâm vũ nữ. Riêng Thu Tâm là vũ nữ kiêm luôn chức vũ sư vì có khả năng sáng tạo những cách rượt nhau. Thu Tâm tưởng tượng sáu nường mặc áo dài trắng, vũ nón nhịp nhàng, quai nón màu tím, tay đeo dải voan tím (Kim Khánh mua) và hoa Mai vàng (do tôi làm) là đẹp nhất. Đúng là mơ với mộng!

Thế nhưng Thu Tâm quyết chí biến mộng thành thật, chẳng ngán trèo cao ngã đau, bắt các vũ nữ tập múa Liên Khúc Sài Gòn gồm hai bài “Ghé Bến Sài Gòn” của Văn Phụng và “Sài Gòn” của Y Vân.

Tôi vì đại sự của GL mà đành ép uống hai cái chân và cái tạng người đẩy đà nhún nhảy, lắc lư theo nhịp điệu Chachacha sau khi được vũ sư Thu Tâm chỉ cách đi chân theo nhịp 1,2, 3 lắc qua, lắc lại. Sàng xê một hồi tôi mỏi chân, chóng mặt, đầu ngờ làm vũ nữ không công mà khổ vậy nè.

Đã vậy tôi còn phải lặn lội lấy Metro Rail từ Silver Spring, Maryland qua bên nhà Thu Tâm ở Falls Church, Virginia để tập. Mỗi lần qua đó, vừa đi vừa về mắt ba tiếng vì vào cuối tuần Metro Rail có chương trình sửa chữa nên chạy ít chuyến hơn và phải chờ lâu hơn. Tập được khoảng một giờ đã mau mau cuốn nón áo, tắt tả đi về cho kịp giờ nấu ăn bữa tối cho cha con họ Hà, hễ còn dùng dằng chưa dứt áo ra đi đã nghe cell phone kêu eo éo rồi!

Sau ba lần cố gắng lặn lội đi Metro Rail, tôi mệt và nản chí quá, ra tụi hậu thư không chịu làm vũ nữ nữa! Thế là những lần tập sau, Thu Tâm, Kim Khánh, và cháu Vân Khanh đi chung xe qua bên tôi. Tôi đỡ vất vả và chúng tôi có nhiều thời giờ tập làm vũ nữ hơn.

Vũ sư và bà bầu gánh Mùi lui cui thâu hai bài hát để cho vũ nữ tập. Mùi lẩm tài, bài hát có phần hát đệm, nghe thật hay.

Khi tập, các vũ nữ được nghỉ mệt hai lần, một lần đổ nước ra (đi tiểu) khi vừa đến, và một lần đổ nước vô (uống nước) khi đã mệt bờ hơi tai. Sau khi vũ sư Thu Tâm đã nghĩ ra những động tác căn bản thì chúng tôi thâu video, bỏ vào YouTube theo lời chỉ dẫn của Mùi để cho hai vũ nữ khác là Minh ở Bellvue (Washington) và Tuyết Mai ở Sydney (Australia) tập theo.

Mấy lần tập đầu, thật cơ khổ vì vũ sư cứ thay đổi động tác cho hay hơn, đẹp hơn, còn các vũ nữ thì không thuộc bài, không chịu lắc hông, không chịu cười, ... bị vũ sư la oai oái. Tôi tủi thân, hồi nào đến giờ có bị ai la mắng đâu, mà tự nhiên đâm đầu làm vũ nữ để bây giờ bị la xả láng. Vũ nữ Tuyết Mai xem video, chắc thấy

cảnh đoạn trường, cảm động, mít ướt sứt sùi, thương mấy bà YAMAHA xí xọn, đem lưng còng vác vòng ngà voi không điều kiện!

Chúng tôi tập riết, dũ đều hơn, thuộc bài hơn, quả có tiến bộ, cũng nhờ có video mới thấy được điều hay cái dở, đây là chưa kể những phê bình rất thành thật của dũ sư và Mùi làm cho các dũ nữ đau khổ, khóc thâm. Sau khi trình làng video trên YouTube là bắt đầu nghe tiếng xầm xì, email qua lại, nào là “em này giờ tay thẳng... thừng, em kia giờ tay cong queo, em giờ nón thấp, em giờ nón cao, em lắc mông, em không lắc, và tại sao các em dũ nữ không cù (cười)”. Trời đất ơi, tập dũ bị trù dập, mệt quá chời và đang làm chơi chứ có phải làm thiệt đâu mà bắt cù. Còn Kim Khánh hồng chịu lắc mông, bị dũ sư dí tới bên, bèn cúi mặt than rằng: “Từ hồi cha sanh mẹ đẻ tới giờ tui có biết nhảy đầm đâu mà bây giờ bị bắt nhảy Chachacha. Chắc tui phải mua hai miếng silicon đắp vô cho thấy mông lắc”. Dũ sư chưa chịu tha mạng, hẹn Kim Khánh đến phòng mạch (nghề tay phải của Thu Tâm là bác sĩ) để chỉ dạy lắc mông thật tận tình. Nhờ sự chiều cố và nâng đỡ của dũ sư mà sau đó thấy Kim Khánh lắc nhuần nhuyễn, lắc... lọt con mắt luôn. Còn tôi thì dũ sư đã thấy môn một “cái đòi thông hai mộ” của tôi lắc lư như thế nào rồi, nên lảng xa, không nói năng chi, chứ lảng cháng lại gần tôi vào lúc tôi đang lắc thì có nước bị hắt văng... vào tường.

Đã khổ công tập lắc như thế mà khi lên sân khấu trình làng lại đưa bụng ra phía khán giả, thêm cái nón kè kè trước bụng thì làm sao thấy mông lắc. Chỉ có đứng sau hậu trường mới mục kích tận tường những “đòi thông hai mộ” lù lù, nhấp nhô!

Tội nghiệp Kim Khánh vất vả vì trong tuần còn phải tập dũ cho GLMĐHK. Ai bảo có tinh thần Gia Long cao độ, muốn bắt cá hai tay, vừa dũ nón VN, vừa dũ dù Nhật Bản, dũ toi bời. Một tuần ba, bốn lần chạy đi dũ long đong, tât tả. Ai bảo không biết nghe lời chồng căn dặn: “Em phải biết say NO”.

Tôi thấy con đường làm dũ nữ sao gian nan quá, không chừng chưa lên đã xuống thì uổng một tài hoa nên tìm cách làm dũ nữ sao cho khỏe, cho dễ mà không cần phải đổ mồ hôi, không phải bắt cái óc nhỏ xíu của tôi đã đầy đầy những chuyện nhà, chuyện sở, chuyện nấu ăn, ... phải làm việc thêm nữa. Cái cách đó là cháu Vân Khanh, tôi cứ nhìn cháu chăm chăm để bắt chước dũ và rượt theo. Mọi việc tiến hành trót lọt, tốt đẹp cho đến hôm cháu Vân Khanh ốm nằm nhà, tôi dũ tùm lum, dũ tung loạn xạ, và bị dũ sư đi cho một trận nên thân. Đúng là đi đêm có ngày gặp ma. Tôi mắc cỡ hết sức, từ rày hứa bỏ thói khôn vặt, cứ đường mình, mình rượt, không rượt theo ai hết. Tôi ráp tâm làm cho dũ sư nể bằng cách chăm chỉ học, ngày tập Chachacha, tối ngủ mớ Mamama. May cho tôi kịp thức thời vì sau đó cháu Vân Khanh nhập trường sớm để đi học lại nên không thể tiếp tục làm dũ nữ không công, Lục Lâm dũ nữ trở thành Ngũ Long dũ nữ.

Sau khi đã thấy tạm được, dũ sư bắt các dũ nữ mặc áo dài để khâu, xem có đẹp không. Lúc trước, tôi có đem khoe bộ áo dài bằng lụa Hà Đông (made in China) thì dũ sư phán: “Vàng khè, không được.” và dũ sư có ý định may áo dài cho ban dũ, để mặc giống nhau cho đẹp. Dũ sư giục Kim Khánh đưa cho tôi mẫu đo và cách đo. Tôi nhìn những con số trên tờ giấy mà buồn tê tái vì vòng nào cũng rộng rãi hơn người! Sau đó dũ sư thấy khó vì không biết tìm ai ở VN may dùm áo dài cho toàn ban nên lại đề nghị dũ nữ mặc áo dài trắng khác nhau cho giống như thời còn đi học. Dũ sư còn ra điều kiện phải mang giày trắng, bịt mõm, hở gót, và tà áo cách mặt đất khoảng 10-11cm, làm các dũ nữ nghệt mặt ra vì lo.

Tôi là người lo nhất vì cái tấm thân đồ sộ của tôi đâu có giống ai mà cũng không ai giống tôi. Rốt cục tôi phải chịu cảnh mặc quần bà nọ đi với áo bà kia. Sau bao lần mặc vào, cởi ra và return to sender, tôi đã bàng hoàng

đón nhận chiếc quần của má Kim Khánh và chiếc áo dài của bà bệnh nhân của Thu Tâm. Mặc được đúng một tuần thì lại phải trả áo cho người, còn quần thì má Kim Khánh cho luôn, giữ làm kỷ niệm. hic... hic... hic.

Đòi lắm cảnh trái ngang, ngày xưa còn học ở GL, tôi đã ngâm đắng nuốt cay khi các bạn gọi tôi là Khả Năng để ám chỉ cái tấm thân phì nhiêu, màu mỡ của tôi. Đến khi qua Mỹ tôi vui vẻ, hả hê vì nay đã được ngang hàng với Mỹ, nhìn lên không nhiều, nhìn xuống chẳng bao nhiêu, và nhìn ngang thì khá nhiều. Bây giờ dù sư lại muốn tôi làm dữ nữ VN, bé bỏng, yếu điệu thì quả là tự đem thân vào rọ! Tôi nản quá, xin đổi ngạch làm ca nữ thì dù sư điếm mặt, nạt rằng: "Cho em vừa dữ vừa hát bây giờ." Tôi đau khổ hết sức, nên những video sau đó không thấy tôi cù!

Nghĩ cho cùng thì đúng là có luật trả vay. Ngày xưa tôi làm vũ sư Luru Hồng, từng thét ra lửa, từng điều khiển dữ nữ với bàn tay sắt bọc nhung, và từng bắt nạt tình nhân nhỏ nhỏ Ngôn của tôi quá xá nên bây giờ tôi bị quả báo, ném mùi thương đau, lên voi xuống chó! 🤔

Bà bầu gánh Mùi kiêm ca nữ, gửi email than cái vòng "năm bờ tu" đang dần nở. Tôi cứ đinh ninh là Mùi sẽ đi may áo mới chứ, đâu có dè là Mùi đi tập cardio video trên YouTube cho nó nhỏ lại. Mùi đòi chia sẻ những bài tập đó với các dữ nữ. Chắc Mùi thương tôi lắm, muốn mấy cái vòng đo của tôi bé lại, nhưng tôi đã không có thì giờ tập dữ thì làm sao có thì giờ tập... teo được. Ôm đồm nhiều quá có khi lại bị tẩu hỏa nhập ma, đang dữ mà xen vào các động tác fat burning cardio exercise thì sẽ bị dữ sư Thu Tâm lườm nguyệt, la oai oái, thì tiêu tưng cả một sự nghiệp dữ nữ đang lên. 🤔

Tôi dọa nếu không có quần áo thì sẽ làm dữ nữ Trần Như Nhung. Dữ sư tá hỏa, vội vã cầu cứu bạn Hôn ở Sài Gòn tìm quần áo cho tôi. Hôn lặn lội các chợ Sài Gòn, Tân Định và An Đông, ghé năm tiệm vải mới tìm ra mấy mẫu vải tạm được. Thợ may nhìn số đo vòng hông của tôi, bảo phải mua hai lần vải cho quần, vì hông tôi giống Marilyn Mông-toa!

Giờ à, xưa là Khả Năng, nay là Marilyn Mông-toa, tôi biết chọn tên nào, bên tám lạng, bên nửa cân, nếu tôi giữ cả hai thì tôi không góc đầu lên nổi. Thôi thì đành chia tay với Khả Năng sau mấy chục năm gắn bó, dù gì cái tên Marilyn Mông-toa vẫn còn khá hơn chút đỉnh vì chỉ có một cái to thôi. 🤔

Tôi còn đang phân vân chưa biết chọn mẫu vải và kiểu áo như thế nào cho đẹp lại hợp với túi tiền thì Minh (chắc có họ hàng với Quân sư quạt mo Khổng Minh Gia Cát Lượng) đã đưa ra một đề nghị tuyệt vời là mua quần áo may sẵn tại chợ Bến Thành. Hôn thực hành diệu kế, đem số đo của tôi ra chợ Bến Thành cho mọi người xem, ôi biết bao nhiêu tiệm đã hân hạnh thấy được cái số đo Mông-toa của tôi rồi.

Hôm tập sau cùng, trời mưa như trút, Thu Tâm và Kim Khánh lái xe không thấy rõ đường trước mặt nhưng liều, cứ lái từ từ, nhích tới, nhích tới... rồi cũng đến nhà tôi. Trễ mất nửa tiếng nên các dữ nữ tập hết mình, không cho dữ sư thay đổi gì nữa, chỉ chú tâm tập cho thuần thực, cho đều. Dữ sư nhận thấy tôi xuống cân thấy rõ, trông... teo rất ngon lành, đòi ông xã tôi thưởng, dẫn đi ăn khao. Tôi dại gì mà nghe theo, đang teo mà lại đi ăn để phòi phèo trở lại à.

Con đường danh vọng đầy gian nan đã sắp đến đích, chúng tôi chia tay nhau, hẹn mấy ngày sau gặp lại tại San Jose, trong lòng lúc ấy đã nôn nóng, hồi hộp lắm rồi.

Sáng thứ sáu, ngày 12 tháng tám, tôi thơ thối, hân hoan già từ chồng con lên đường đi chơi. Hẹn gặp Ngũ Long dữ nữ sáu giờ chiều tại nhà Hồng Ân ở San Jose để tổng dợt.

Tôi đến SJC airport thì được anh Toàn, phu quân của Mùi, ra đón. Tôi bơ phờ vì đã ị ạch xách cái túi hành lý khá nặng qua các phi trường DCA và DFW rộng mênh mông, quần áo thì ít mà quà cho mục rút số của Tiểu Vương Hội (TVH) thì nhiều. Mùi thấy tôi xụi lơ thì rót cho ly nước, bắt nghỉ một chút rồi mới đi đến nhà Hồng Ân. Tôi ngồi bệt xuống sàn, gói quà cho vào túi và thử hai bộ áo dài của Hôn mua dùm. Rốt cục thì Hôn cũng rinh qua Mỹ cho tôi được hai bộ, màu trắng và màu tím, size XL, vừa vặn mà đẹp nữa, ăn đứt các dũ nữ khác, hihhi... Hôn đúng là cứu tinh của tôi.

Lúc tôi đến nhà Hồng Ân thì đã thấy tập nập các bạn GL73, đủ mặt các dũ nữ, ca nữ, và dũ sư. Gặp Hôn, tôi ôm, tôi hun, tôi tặng quà, và tôi hứa sẽ ráng dũ cho hay vì Hôn đã dọa: “Các bác mà màn không hay thì là màn rắng... lột quần áo lấy lại ngay tại chỗ”.

Các dũ nữ và ca nữ vội vàng xấp lá cà, tổng dợt. Năm dũ nữ và bốn ca nữ làm thành Cửu Long Quận chúa. Tuyết Mai và Minh học tập mau lẹ, đã ráp vào dễ dàng. Tuyết Mai không cặp đôi với ai, tha hồ dũ tự do, khoái quá chời. Kim Khánh cặp với tôi, còn Minh cặp với Thu Tâm. Minh bị Thu Tâm la oai oái vì nhảy những bước chim chích, đúng cách nhảy Chachacha, trong khi đó thì các dũ nữ phải đi những bước dài cho phù hợp với sân khấu rộng lớn. Thu Tâm cứ phải đẩy lưng, ừn dít Minh đi cho lẹ.

Rượt nhau khoảng gần một tiếng thì chúng tôi ngừng tập để nhập tiệc TVH, họp chợ với các bà GL73 khác, đến từ khắp nơi trên thế giới. Màn văn nghệ bỏ túi do bà bầu Mùi thực hiện kéo dài đến 11 giờ đêm. Màn dũ của chúng tôi dành riêng cho ngày Đại hội, được giữ bí mật. Khi Mùi tuyên bố bế mạc và tất cả hát “Ồ e Rô be đánh đu...”, thì chúng tôi mau lẹ gom đồ đạc đi về để mai còn dậy sớm, ra Santa Clara Convention Center rượt sớm. Tôi và Minh về... gác trọ của Mùi.

Sáng hôm sau, các ca nữ và dũ nữ tổng dợt. Vì ban tổ chức đang gắn dây, bố trí các dụng cụ âm nhạc trên sân khấu nên chúng tôi chỉ rượt nhau trên đó được vài lần rồi kéo nhau ra ngoài hành lang rượt tiếp. Tối qua tôi bị Tào Tháo rượt, sáng nay lại bị dũ sư rượt đi rượt lại cả mấy tiếng đồng hồ nên mệt khướt. Về đến nhà thì Minh và Mùi lặn vào bếp nấu ăn để tôi nằm nghỉ ngoài sân. Gió mát rượi, tôi thiu thiu ngủ. Chợt nghe tiếng Minh thì thâm êm ái bên tai: “Mời Quận chúa vào ăn”. Nghe ăn là tôi bật dậy, tỉnh liền. Tô bún riêu chay của Mùi vừa nóng, vừa ngon, quả là thuốc tiên. Tôi ăn xong phục hồi công lực trăm phần trăm.

Ba đưa tôi trở lại Convention Center lúc 5:30 pm thì đã gặp đủ mặt Cửu Long Quận chúa, lại có cả anh Lợi, phu quân của dũ sư Thu Tâm, là phó nhóm chính thức của đoàn dũ YAMAHA. Anh Lợi đạo diễn, chụp một lô hình. Cửu Long Quận chúa đẹp quá chời!

Giờ hành động càng lúc càng gần. Chúng tôi ăn bữa tối vội vàng rồi vào hậu trường để cài quai nón, đeo khăn và hoa trên tay. Cẩm Vân trang điểm thêm cho chúng tôi, gắn lông mi giả, biến các bà YAMAHA thành tiên nữ... già!

Dũ sư dặn dò từng vũ nữ: "It's time to shine" and it was! Mấy phút phù du ngắn ngủi đã để lại cho chúng tôi những kỷ niệm tươi đẹp nhất, huy hoàng nhất, và khó quên nhất.

Chúng tôi nhập vai, trở thành những vũ nữ linh động, tươi vui. Lúc này thì mạng ai nấy giữ, tôi cứ theo nhạc mà lướt, mà nhẹ như mây, lại càng phấn khởi khi nhìn thấy khán giả reo hò, cổ vũ và các phóng viên tràn lên sân khấu để chụp hình.

Đại công cáo thành! Dũ sư sung sướng và vui quá xá, cùng phu quân chụp hình chung với đoàn vũ YAMAHA. Anh Lợi cười toe, hãnh diện là cánh chim sa, lạc lõng giữa rừng hoa mỹ miều.

Ngày vui qua mau, chúng tôi đẹp nghề dũ nữ để trở về với đời sống bận rộn và công việc hàng ngày. Nhưng hành trang Gia Long đã có thêm những kỷ niệm đẹp để đầy lưu luyến và luôn luôn thúc đẩy chúng tôi mau tung cánh chim tìm về tổ ấm ĐHGLTG kỳ tới.

Nguyễn Phương Thúy

Lệ Thu Chưa Đầy Mắt Em

*Một mùa thu lưu luyến
Hồn đắm say dịu dàng
Chiều nắng hong tơ vàng
Nhẹ nhàng hôn ấm môi ngoan.*

*Ngày tình chưa héo úa
Dù cánh hoa tả tơi
Dù gió đưa ngàn nơi
Nước mắt em chưa đầy
mùa thu vẫn còn... xao xuyến hồn ai.*

*Anh đi vào đời em.
Mùa thu thức giấc mơ nàng
Và lá rơi ngỡ ngàn
Thương người em gái chờ trông.*

*Sương rơi vào hoàng hôn
Chiều trôi lấp lánh sao trời
Hàng cây đứng im đợi người
Nhặt chiếc lá vàng... nhớ nhau.*

*Rời tình như im tiếng
Chờng giấc mơ phai tàn
Chờng ái ân lỡ làng
Buồn tím loang mây trời
Nhưng đời còn mãi cơn mê...
Ngọc Quyên*

TIẾNG VĨ CẦM ĐÊM TRĂNG THU

Vang vọng đâu đây tiếng vĩ cầm
Trăng thu tình tự với thanh âm
Em đang thả mộng đùa theo gió
Đắm chìm trong Dạ khúc tình trầm...

Hãy cứ lặng thinh nghe tiếng đàn
Bồng trầm diu dặt dưới trăng tan
Ánh trăng khuyết như còn e ấp
Lấp ló hiên ngoài, tình mênh mang.

Em gửi cho Trăng một chút tình
Yêu mùa thu lá vàng mong manh
Yêu ánh trăng dịu dàng huyền ảo
Nhạc tình thu dưới trăng lung linh.

Em thả hồn ánh trăng vấn vương
Vĩ cầm réo rắt mãi cung thương
Dẫu cách xa tình hoài mong nhớ
... Tình khúc nồng nàn...
... Gửi mây gió đến người thương!

Phạm Thị Minh Hưng

Còn Vui Được Thì Ta Cứ Vui

Người viết vừa mới trở về Portland sau chuyến đi thăm viếng các nước Fiji, Tân Tây Lan và Úc Đại Lợi do ATNT Travel and Tours tổ chức. Người viết rất vui được tái ngộ với quý độc giả thân mến của mục Một Cõi Thiên Nhân trên Oregon Thời Báo sau một thời gian vắng tin nhau.

Hôm nay người viết chỉ báo cáo sơ lược chuyến đi chơi này gọi là chút quà "tái ngộ" với quý độc giả ORTB mà thôi. Phần tường thuật chi tiết, người viết xin để dành làm món quà Xuân đặc biệt trên Giai Phẩm Xuân Oregon Thời Báo như người viết đã làm hơn 11 năm qua. Các bạn đồng ý chứ? Xin hãy cứ "wait and see" nhé. Smile!

Đoạn đường đi từ Mỹ đến Úc dài hơn đoạn đường đi từ Mỹ về Việt Nam. Nếu đi một lèo từ phi trường Los Angeles đến Sydney của Úc thì những người "không còn trẻ nữa" như chúng tôi chắc sẽ bò lê khi bước xuống phi trường Sydney rồi vì phải ngồi bó chân trên máy bay hơn 17 tiếng đồng hồ giò căng tê cứng hết ráo. Bởi thế trung tâm Du lịch ATNT Travel and Tour đã có sáng kiến dừng chân ở đảo Fiji nghỉ ngơi sau chuyến bay dài 11:20 phút vượt qua đoạn đường bay 5,525 miles rồi mới tiếp tục đi tiếp. Good Job!

Fiji là một quần đảo nằm trong Thái Bình Dương. Quần đảo này do A. Tasman khám phá năm 1643, J. Cook thám hiểm năm 1774, trở thành thuộc địa của Anh năm 1874. Fiji giành được độc lập năm 1970 và là thành viên của Khối Liên Hiệp Anh

Chúng tôi được đưa đi ăn tối và ngắm hoàng hôn trên biển trên tàu Captian Cook, xem trình diễn vũ điệu truyền thống FiJi. Người viết cũng tham gia nhảy múa với các vũ công và cùng chung múa tập thể theo lời mời của họ. Rất vui và sống động. Sau buổi cơm tối, cả đoàn cùng xem đốt pháo bông trên tàu luôn vì hôm đó là ngày lễ đặc biệt của Fiji.

Ngày hôm sau chúng tôi đi cruise khám phá South Fiji Island, ăn trưa, xem san hô

dưới đáy biển trong một tàu nhỏ giống như tàu ngầm nhỏ, tắm biển thoải mái, xem trình diễn vũ điệu của thổ dân Fiji. Đây là tour riêng tự túc phải trả tiền thêm ngoài chương trình của tour. Cũng vui thôi!

Nghỉ dưỡng sức cho khỏe xong, đoàn tour đáp chuyến bay đến Auckland, New Zealand

Thành phố Auckland là thành phố lớn nhất ở New Zealand (Tân Tây Lan) với dân số ước tính sơ bộ khoảng 1.454.300 vào 30 tháng 6 năm 2015.

Auckland là thành phố "The city of Sails", nơi mà cứ 6 người là 1 người có du thuyền. Ngày đầu tiên đến Auckland, chúng tôi được đưa đi xem thành phố Auckland, đi qua khu nhà sang trọng trên mấy chục triệu đô một căn, toạ lạc trên một ngọn đồi nhìn ra biển. Quý vị chủ nhân các ngôi nhà này này có lẽ kiếp trước thực hành hạnh bố thí nhiều lắm hay sao nên kiếp này được hưởng phúc báo sống sang cả như thế nhỉ?

Tối đến, chúng tôi được đưa đi ăn món steak ngon tuyệt vời đến nỗi khi ra về phu quân của tôi để quên túi da đựng máy camcorder mà không biết. Smile!

Sau đó, chúng tôi đi lang thang vào một casino xem thiên hạ đánh bài, xem show trình diễn "free" v..v...Chúng tôi được mời lên chụp hình với 2 nàng vũ công xinh đẹp! Chu choa ơi! Thật là đặc biệt vì các thành viên trong phái đoàn mệt quá về đi ngủ sớm hết ráo. Chúng tôi cũng vào chơi cho vui với màn kéo máy kêu rào rào cho vui và thua hết... \$10 NZ vì có bao giờ người chơi thắng được chủ sòng bài, bạn nhỉ? Smile!

Mời xem youtube

[Show trình diễn trong sòng bài Hotel Casino ở Auckland-New Zealand https://www.youtube.com/watch?v=3vV4H29PrAU](https://www.youtube.com/watch?v=3vV4H29PrAU)

Casino này được đặt dưới một tòa tháp cao nhất Auckland mà nơi đây có nhiều người gan dạ chơi trò chơi nhảy từ đỉnh tháp xuống đất với sợi giây cáp màu cam. Thôi thì ta thua ta về đi ngủ cho rồi để ngày mai còn đi cruise thám hiểm vùng vịnh Bay of Island, xem cá heo lướt trên mặt biển, v.v.

Chương trình những ngày kế tiếp thật hấp dẫn với màn trượt trên đồi cát, đi xem hải đăng, đi ngắm cảnh thiên nhiên dọc theo bờ biển 90 miles. Nhưng... chữ Nhưng này mới là quan trọng vì... trời lại đổ cơn mưa nên chúng tôi cũng đành phải ngồi trên xe ngắm cảnh mà thôi! Đôi khi Trời chẳng chiều người mà lị! Buồn năm phút!

Ngày hôm sau, chúng tôi đi thăm Waitangi Treaty House, nơi ký hoà ước giữa người Maori thổ dân và người Anh. Một nét độc đáo của văn hoá thổ dân Maori là họ chào nhau bằng cách trợn mắt và lè lưỡi. Lạ thật!

Mời xem youtube
[Vũ điệu truyền thống của Thổ dân Maori ở New Zealand - 2017](https://youtu.be/BzahmcCaxAU)
<https://youtu.be/BzahmcCaxAU>

Tôi đến, ăn tối tự túc ở trong một thương xá của Auckland. Vị hướng dẫn viên dẫn đi "loanh quanh cho đời mỗi mệ" để đến ăn một nơi có bán phở Việt Nam, nhưng... ăn không thấy hương vị phở tí nào. Cũng đành chịu thôi vì ai nấy đều nhớ món phở tuyệt vời của văn hóa Việt Nam. Smile!

Sáng hôm sau lại "khăn gói quả mướp" lên máy bay, bay sang Melbourne, một thành phố lớn của Úc Châu. Melbourne là thủ phủ và thành phố lớn nhất bang Victoria, và là thành phố lớn thứ hai ở Úc.

Lại phải ngồi máy bay 4 tiếng đồng hồ vượt 1648 miles nữa để đến Melbourne thăm phố người Việt ở Richmond và ăn phở Chú Thế hương vị thơm ngon nấu theo kiểu "Bắc Kỳ 2 nút ởTiệp Khắc" với thịt bò băm nhỏ rồi chế nước phở nóng lên trên nên thịt còn tái tái hồng hồng. Ăn trưa tự túc nhé vì trong chuyến du lịch này và những chuyến du lịch Âu Châu đôi lúc bạn phải ăn trưa hay ăn tối tự túc chứ không phải như những chuyến du lịch Á Châu được ăn "ngày 3 bữa vỗ bụng kê bình bịch" đâu nhé. Smile!

Chúng tôi ở Melbourne ngủ 3 đêm trong một khách sạn ngay trong thành phố gần nhà ga, gần tiệm bán quà kỷ niệm, gần casino, gần khu bán hàng sang trọng, v.v. tha hồ mà móc hồ bao

ra nhé. Chương trình du ngoạn ở Melbourne hấp dẫn lắm, người viết để dành tâm tình trong giai phẩm Xuân 2018 sắp tới cho thêm phần "hội họa" chứ lị!

Đã đến Úc thì phải đến thăm thủ đô Canberra của Úc cũng giống như đã đến Mỹ thì phải viếng thăm thủ đô Washington DC của Mỹ mới được! Tòa nhà Quốc Hội của Úc kiến trúc khác kiến trúc tòa nhà Quốc Hội Mỹ với mái nhà bằng phẳng, không có vòm uy nghi như tòa nhà Quốc Hội của Mỹ. Chúng tôi đi thăm "The Embassies row" với những tòa đại sứ, tòa lãnh sự các nước trên thế giới tọa lạc kề bên nhau. Thật tình ai ở gần những cơ quan ngoại giao này cũng thấy "ớn ớn lạnh" vì không biết "ai bạn ai thù" với quốc gia nào. Nếu "một ngày không đẹp trời nào đó" anh này cho nổ bom nhà anh kia thì mình cũng bị vạ lây! Mệt lắm!

Ở thủ đô nên chúng tôi cũng được thu xếp ở khách sạn hạng sang gần phố thị luôn. Vì chỉ ở một đêm mà thôi chỉ cần đem hành lý nhỏ gọn là đủ rồi nên ăn tối xong về phòng ngủ ngay một giấc để sáng mai lên đường đi Sydney

Thành phố Sydney là thành phố lớn nhất, nổi tiếng nhất và lâu đời nhất của nước Úc. Sydney cũng là thủ phủ của tiểu bang New South Wales. Dân số của Sydney hiện tại hơn 6.000.000 người.

Được xây dựng xung quanh cảng Jackson với cảnh đẹp nổi tiếng, thành phố Sydney được gọi là "Thành phố Cảng". Đây là trung tâm tài chính lớn nhất của Úc và cũng là một địa điểm du lịch của khách quốc tế, nổi tiếng với nhiều bãi biển đẹp và kiến trúc đôi: *Sydney Opera House* hình con sò và Sydney Harbour Bridge, nơi đốt pháo bông đón mừng Năm Mới đầu tiên đẹp nhất thế giới.

Chúng tôi ở Sydney có 2 đêm để được ngắm thành phố tuyệt đẹp này vào ban ngày khi ăn trưa trên cruise dạo quanh phố cảng và ban đêm lãng mạn của Sydney by Night ở Sydney Opera House. Ngoài ra chúng tôi có những giờ phút hồi hộp khi đi cáp treo và Rail Train ở Blue Mountain National Park.

Mời xem Youtube

[Sương Lam và cảnh đẹp bên cảng Sydney ở Úc 2017](https://www.youtube.com/watch?v=BE74Q9v3Wu8)

<https://www.youtube.com/watch?v=BE74Q9v3Wu8>

Rồi 15 ngày trôi qua nhanh chóng, chúng tôi trở lại Portland trong niềm vui được xem cảnh đẹp đường xa, được biết thêm những nền văn hóa khác lạ, được quen thêm những người bạn mới dễ thương. Người viết nhớ mãi thông tin về "rối loạn tiền đình" của BS Quang, nhớ mãi những màn "quậy" độc đáo của Holly Ngô, sư muội Gia Long năm 79. Đặc biệt là tình thương mến của anh Trần Nguyên Thắng, hướng dẫn viên

công ty ATNT Travel, của em Huệ Ngô, của tất cả 24 anh chị trong đoàn đã "bí mật" tổ chức lễ mừng sinh nhật 50 năm "nội chiến từng ngày" nhưng vẫn "sống chung hoà bình" bên nhau của chúng tôi, trong buổi tiệc tối ở Hard Rock Restaurant trước khi trở về Mỹ.

Tình cảm thân thương đó đã làm cho vợ chồng chúng tôi hết sức cảm động. Xin cảm ơn tất cả các anh chị trong đoàn của chuyến du lịch FiJi, New Zealand, Australia do công ty ATNT Travel & Tours tổ chức vừa qua. Smile!

Kính chúc tất cả quý anh chị nhiều sức khỏe, vạn sự an lành và hy vọng sẽ có phúc duyên gặp gỡ các anh chị trong các chuyến du lịch khác nữa nhé.

Có đi du lịch lần này rồi chúng tôi nhận ra mình quả thật "không còn trẻ nữa" vì khi leo dốc xuống đồi chúng tôi đã thấy đôi chân mình mỏi mệt hơn xưa nhiều.

Chàng của tôi đã quên "bỏ lại sau lưng" nhiều thứ: bao đựng máy camcorder, quên kéo theo vali nhỏ "carry on" của nàng, hay cựa nự cầm rằm nàng... Có người lại bỏ quên passport trong tủ khóa an toàn, v.v. Cũng may là quý vị đó số chưa mất của nên mọi thứ đều được quy hoàn về "khổ chủ" trong sự hồi hộp, lo lắng. Smile!

Bởi thế người viết xin được là "Giám Đốc, Giám Xúi" quý bạn bè rằng: "Còn đi được thì ta cứ đi", nếu thời gian, sức khỏe, tài chánh cho phép. Thời gian đâu có đợi chờ ai đâu, sức khỏe đâu biết thế nào vào ngày mai ở cái tuổi "không còn trẻ nữa" U60, U70, U80 như chúng ta hiện tại.

Người viết vẫn tâm tâm niệm niệm: "Quá khứ đã qua rồi, tương lai thì chưa tới, hãy sống vui trong hiện tại" như ý tình diễn đạt trong youtube Mặt Trời Hồng Tĩnh Thức của nhạc sĩ Võ Tá Hân phổ thơ thầy Thích Nhất Hạnh & Thích Tịnh Từ qua link dưới đây:

MẶT TRỜI HỒNG TĨNH THỨC- Nhạc VÕ TÁ HÂN

https://www.youtube.com/watch?v=zPNs_OQYNn8

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

Chiếc Bóng

Có ai viết khi lòng buồn tê tái?
Buồn vô hạn với con tim thình lạng
Có ai viết trong phút giây vui quá?
Vui vô cùng không chữ để thành văn

Khi tôi viết, buồn vui không lai láng
Tâm hồn tôi như giòng sông êm lạng
Ngày tháng trôi ký ức bỗng trở về
Ý theo nguồn cảm xúc ngập trào dâng

Tôi và tôi một mình tôi đối ẩm
Mặc không gian và thời gian hư ảo
Tôi ngồi đây trút hết cả tâm tư
Chữ rơi đầy trang giấy cũng ngẩn ngơ

Ngày hay đêm đất trời trong vũ trụ
Trái tim tôi thấp sáng những lời tuôn

MIỀN TRUNG BẢO LỤT

Miền Trung xứ sở hao gầy
Năm nào cũng lụt dân cây chẳng xong
Lo xoay từng bữa mòng mòng
Lại thêm bão lụt cõi lòng đón đau
Gió về se sắt thêm sầu
Cao Xanh ngó lại - Khẩu đầu lay Ông!!!

Nguyễn Thị Mắt Nâu

Nhang đèn lo khăn vái Ông!!!
Cầu mưa gió thuận để dân thời sầu.
Có ăn có mặc, thôi đau,
Đời thời cơ cực, lao đao quay mòng.
Mai này lúa tốt cây xong,
Miền Trung hết cảnh long đong hao gầy.

PThúy

Tôi đặt nhớ, đặt thương trong dòng chữ
Đề giọt vui an ủi những giọt buồn...

Tôi còn đây... nhưng không còn tất cả
Những gì còn ... xin giữ mãi tri âm
Tôi và tôi... với cuộc đời đang trải
In bóng mình trong cõi sống trần gian...

Phạm T. Thu Hương

Nov 7, 2017 (100 ngày trôi qua Mẹ mất)

TÌNH THU và CON CHIM NHỎ

Này chim nhỏ sắc màu xinh xắn quá
Muốn nói gì, mỏ nhọn dễ thương ơi?
Ngắm nhìn em lòng chợt thấy chơi vơi
Ôi! Tuyệt diệu, phút giây... Tình chan chứa!

Em đến đây đâu bởi lời hẹn hứa
Sớm thu về vang khúc hát tình mơ
Tiếng ngân lên như nhạc khúc mùa thu
Xao xuyên cả trái tim đang ủ rũ...

Trời trong xanh, mây hình như ngái ngủ
Hay trốn nơi nào ngắm bóng dáng em
Đôi chân mảnh đứng trên thân gỗ nứt
Ngóc đầu xinh muốn tâm sự điều chi?

Em muốn nói lời yêu thương tình tự
Yêu thu vàng đang ngự trị đầu đây
Trên mái tóc hay trên tà áo lụa
Xanh màu thời gian-môi-mắt những sầu mơ!

Cám ơn em con chim hiền bé bỏng
Chẳng ngại ngàn sương lạnh gió heo may
Mang đến đây bầy sắc của cầu vồng
Và, điệu nhạc tình thu, ngân ngát say!

Phạm Thị Minh-Hung

KHÔNG AI HOÀN HẢO

Mỗi người chút xấu kia, này
Kề thì khi ngủ chân tay xối, cày;
Hay lẩn, phải trái gỏi quay,
Trắng đêm vùng vẫy mà bày võ công.
Có chàng nói mớ, lên đồng;
Mộng du rừng Bắc, biển Đông vài nàng;

PHỐ CHÌM NGẬP NƯỚC

*Thương quá! dân gầy guộc xứ Trung
Bão đâu ào tới tợ quân Hùng
Phố chìm ngập nước, vùi nhà cửa
Thuyền nổi cời khơi, lấp tiệm tùng
Tội thật! dân tôi nghèo đói khổ
Hận thay! Cộng đảng đốt trụ lòng
Bao giờ quét sạch quân cờ đỏ
Ai cũng mừng vui hạnh phúc trùng*

Kiều Mộng Hà

(Nov. 07-2017)

NHỚ HOÀI NIỀM ĐAU ĐẤT MẸ

Giã từ bạn, dậm ngàn thời vô sản
Ra Cần Thơ, Mũi Né nhớ Long An!
Đi Nha Trang, Đà Lạt... nhớ Điện Bàn,
Rời Rạch Giá? Xa gia đình! Ly tán!

Rời ra biển, lênh đênh cùng thảm nạn...
Thuyền trôi... trôi..., sang Thái nhớ Việt Nam
Phận đời đời âm đạm cảnh biệt giam
Trại tỵ nạn khóc con mà nhớ Mẹ!

Tôi lặng lẽ cô đơn từ ngã rẽ
Bao đau buồn từ lúc bước xuống ghe
Ngày ra đi, hẹn: **-Con sẽ trở về!**
Mà Thái, Ý, Canada lưu lạc!

Sống đạm bạc, khóc cảnh nhà tan tác:
Ba ra đi, bị cưỡng bức hồi hương,
Đứa em trai bị ép đến cùng đường
Đi xâm chiếm nước láng giềng vì đảng,

Nó hốt hoảng nhìn bạn bè mắt mạng
Vượt đường rừng tìm ánh sáng: vượt biên!
Về Sài Gòn rồi ra biển truân chuyên
Thoát nguy biển, vào Mã Lai may mắn.

Hai tay trắng, tôi nhọc nhằn tiện tận
Tìm lầm than mà san sẻ gian nan
Bao lo toan cứu giúp cảnh nguy nàn
Cha Mẹ, Bạn, anh em và gia tộc.

Cả dân tộc đón đầu từ tận gốc
Nào riêng thân phải khóc hận thuyền nhân
Trò mỵ dân của cộng sản vô thần
Đã di hận ngàn đời con Quốc Biển!

Ý Nga*7.11.2017

Ông Phi: gác, đập khoe khoang;
Bà Ghen: vụn trụng giần, sàng, đâm, xay;
Hành cho bõ ghét thừa, dày;
Nửa đêm chì chiết đấng cay mới... vừa.

Là đêm! Chưa nói sáng, trưa
Mấy ai hoàn hảo, người ưa trăm phần?
Ta bà: ngàn chuyện xả thân
Làm sao toàn vẹn? Nghiệp nhân ấy mà!
Cái Ta và Cái Của Ta
Nào đâu đơn giản thờ ra, hít vào.

Luyện rèn, chờ tiếp kiếp sau
Sống lành, đoạn tận khổ đau kiếp người
Tu tâm, chuộc "tội" tùy thời
Giúp người, đem đạo độ đời tùy duyên
Mai già, lúc ngủ lên... thiên
Không đau đớn, chẳng làm phiền đến ai.

Ghét, thương, lợi, hại... cũng phai
Bao nhiêu của cái miệt mài? Trả lui!
Lại đầu thai, lại thụt lùi...
Trẻ sơ sinh mới ngọt bù hương vui!
Ý Nga, 7.11.2017

LƯU LUYỆN MÀ CHI

(Thân tặng quý Trưởng Hương Đạo chính trực
đang góp sức làm đẹp cho thế hệ tiếp nối.)

*
Lưu gì những kẻ vô tâm?
Luyện chi những bọn hiểm thâm thường tình?
Hãy vui với chính thân mình
Dấn thân san sẻ, chung quanh người cần!
Ý Nga, 7.11.2017

CÔ NHỎ HÀNG XÓM

*Bỗng dưng quen thuộc quá chừng
Tự nhiên xao xuyến. Người Dung ơi... à...
Trở nên thân thiết rồi à?*

*Khi không mà nhớ sen ngà nhà anh,
Nhớ chum khói bếp mái tranh,
Nhớ tay anh tặng hoa chanh cài đầu,
Nhớ lay sang cả nhịp cầu
Đừng nhìn bấy trẻ chẵn trâu nô đùa,
Nhớ rau xanh ngắt càng cua,
Nhớ men chua trái đầu mùa anh cho,
Đêm nào đuổi muỗi vo vo*

CHO ĐÁNG ĐỜI NHAU

(Nghe các cụ tâm sự)

*

Ai cũng biết người già thường hơi điếc
Qua "email" thư viết bảo đảm hơn
Lỡ hôm nào địa chỉ chạy lon ton
Các bô lão giận hờn cho... đời đáng!

Ai cũng biết mắt người già không sáng
Nên viết chi cũng "vĩ đại" cả trang
Thư gửi qua tô: đỏ, tím, xanh, vàng
Thư gửi lại phải màu mè thật chói.

"Internet" tự tìm tòi học hỏi
Học sẫm soi lắc đầu chuột*, đuôi voi
Mặc bàn tay nhứt mồi chịu thiệt thòi
Phải thăm hỏi bạn bè xa muôn lối!
Ý Nga, 7.11.2017
*CHUỘT = Mouse

NẮNG MÀ CÓ SÉT ÁI TÌNH?

Nia, sê, mừng, thúng... em khoe:
-Giần, sàng xong đưng, đem lòe... nắng sân!

Chuyện xa em kể sao gần?
Lời em nghe tựa chuông ngân đầu làng
Xen trong thỏ thẻ dụ dàng
Em trao tiếng sét ngỡ ngang tim tôi
Á Nghi, 7.11.2017

À... ƠI!

Đong đưa vông Mẹ ngày xưa
Giọng ru đơn giản Mẹ đưa vào đời
Đong đưa vắn điệu ngọt lời
Nên thơ con nhắc mãi thời à... ơi...!
Ý Nga, 7.11.2017

THU CA

Gió lùa nên nắng đượ vòn
Lung linh nhảy múa chập chờn cỏ hoa
Cúc vàng rực, nắng chan hòa
Khi mờ, khi tỏ, nắng thoa sân nhà
Nắng thi vũ khúc Thu Ca
Không gian mát dịu. Thu à! Thu ơi!

Sáng ra chim hót líu lo lấm bài...

Nhớ nhiều nhưng... chẳng nhớ Ai
Ai đang trồng trọt ngô, khoai chón nào?
Hay đang vun mấy liếp rau,
Rồi ra đứng dưới hàng cau mơ... trầu?
Mùi u Ai vớt làm dầu
Chong đèn nhớ Nhỏ Đi Lâu Không Về?

**Ở đây không phải nhà quê
Em làm tôi tớ, bị chê suốt ngày
Tâm thân nhi nữ đi đây
Nuôi Cha, Mẹ, dang đấng cay vô vàn!**
Á Nghi, 7.11.2017

Ý Nga, 6.11.2017

GIÓ THU

Nhìn rặng liễu nhánh mùa thu xanh yếu,
Lá nhớ anh, bông ủ rũ u buồn.
Vai em thuôn, tóc bay, lạnh gió luôn
Nặng lên muôn vườn nhà ai hiu hắt.
Á Nghi, 6.11.2017

ĐÊM THU

Đêm thu, lữ khách đường dài
Đèn khuya leo lét nhà ai tỏa buồn
Thân gầy lạnh nước mưa tuôn
Lê chân xứ lạ nhớ nguồn, thương Quê
Từ đi dạ vẫn ủ ê
Một ngày nắng ấm được về Việt Nam!
Ý Nga, 6.11.2017

VĂN LÀ NỖI NHỚ KHÔN NGƯỜI

(Đề Tưởng-Niệm Những Người Đã Chết trong cuộc chiến Việt-Nam)

Mùa tựu trường bắt đầu vào cuối tháng Tám, thời tiết như dịu đi chút nóng của mùa hè, buổi sáng đã có chút gió heo may thổi về trên rặng cây xòe cổ thụ quanh khu công viên! Trên các nẻo đường vào buổi sáng, đã xuất hiện những chiếc xe school-bus màu vàng đưa đón các em học sinh!!!

Năm nay, lớp học tôi phụ trách có vài em học sinh người Á-Châu, có lẽ chúng nó ở trong những chung cư phía bên kia đường đối diện với ngôi trường Tiểu Học! Thỉnh thoảng lái xe ngang đây, tôi lại bắt gặp những khuôn mặt lạ lẫm, ngộ nghĩnh của mấy người Á-Đông, vài phụ nữ lớn tuổi vẫn còn mặc y phục của xứ họ, trên đầu đội thêm chiếc nón lá!

Đó là hai đứa bé trai và đứa bé gái, chúng như đôi nét chấm phá đậm nét trong lớp học giữa các học sinh bản xứ, với mái tóc đen mượt và đôi mắt cũng màu đen long lanh, hơi dài ra như một chiếc lá, nhìn chúng rất ngộ nghĩnh và dễ thương!

Vì khác biệt ngôn ngữ nên chúng có vẻ e dè, tôi thấy cô bé gái vẫn đứng khoanh tay nhìn tôi bằng đôi mắt ướt, có lẽ bé vừa khóc xong vì lần đầu tiên phải xa Mẹ đến trường, xung quanh toàn là trẻ con tóc vàng, mắt xanh đang tò mò nhìn chúng!

Tôi đọc hồ sơ của học sinh, mấy đứa nhỏ này người Việt-Nam có những cái tên phát âm thật khó, nhưng chính nơi xuất xứ của chúng đã gợi lại trong tôi biết bao kỷ niệm đầm ấm của ngày trẻ tuổi, với mỗi tình đầu hình như vẫn bàng bạc những hình ảnh đẹp đẽ trong lòng! Davis đã viết cho tôi bao nhiêu lá thư từ miền đất xa xăm đó, ngày chàng ra đi, chúng tôi đã đắm chìm trong những giọt nước mắt chia ly, những nụ hôn cuồng quyết tưởng có thể ngập thở trong phút giây gần gũi của hai kẻ yêu nhau! Vậy mà đã hơn ba mươi năm trôi qua, những giong chữ của Davis vẫn còn in trong lòng tôi:

"Jane yêu quý của anh,

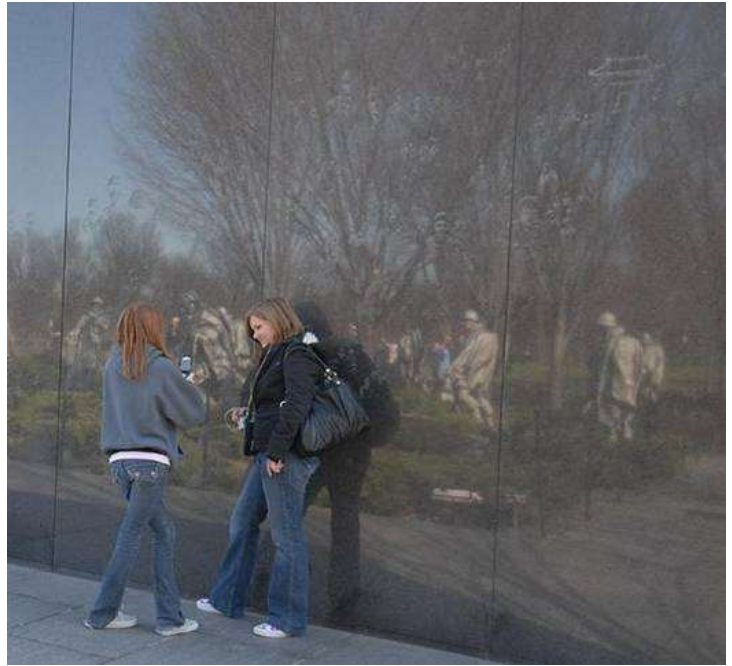
Lá thư đầu tiên anh viết cho em từ miền đất nhiệt đới, trên bản đồ có lẽ em chỉ nhìn thấy một giải đất dài và hẹp nằm ven bờ Thai-Bình-Dương. Tuy mới bước vào mùa Xuân, nhưng khí hậu nóng và ẩm làm anh muốn ngập thở! Lúc nào người anh cũng nhom nhớp mồ hôi, thời tiết quả rất là khó chịu! Anh nhớ em vô cùng, nhớ em và nhớ cả những mùa xuân của quê nhà, bây giờ chắc cánh đồng cỏ hoa đã rộ lên những bông hoa "blue bonnet" màu xanh thật đẹp, những rừng thông bạt ngàn chắc đã xanh biêng biếc!!!

Mùa xuân ở bên này khác hẳn mùa xuân ở xứ mình, tuy đường phố nhộn nhịp người qua lại, không vắng vẻ, yên tĩnh như thành phố của chúng mình! Từ Phillipine chuyển tiếp sang Việt-Nam, mỗi một đường bay như dài thêm nỗi xa cách giữa anh và em! Anh nhớ em vô cùng, Jane, anh mong đợi thời gian qua nhanh để trở về với em!!!"

Năm 1968, sau khi tốt nghiệp Trung học, tôi bắt đầu theo học một trường Đại học lớn ở Houston. Vốn yêu thích trẻ em từ khi còn sinh hoạt trong một tổ chức hướng đạo của nhà thờ, tôi chọn ngành sư phạm! Cha Mẹ tôi cũng đồng ý với sự chọn lựa ấy, tôi sống với Cha Mẹ trong một căn nhà cũ kỹ ở vùng ngoại ô trong một thành phố đất rộng, người thưa có rất nhiều di dân từ Mỹ-Tây-Cơ tới!

Davis là bạn trai của tôi từ thuở Trung học, chàng gia nhập Không quân Hoa-Kỳ để làm đúng nỗi ước ao được trở thành một phi công! Đất nước tôi không có chiến tranh, nhưng nhu cầu quân đội và chiến trường lại nằm ở những quốc gia khác! Tôi thật sự lo lắng cho Davis, nhưng người Mỹ vốn vậy, thích là làm, dù yêu tôi Davis vẫn theo đuổi ý muốn được bay bổng trên không trung, dù chàng biết sẽ rất nhiều gian nan!!!

Hai đứa yêu nhau mãi miết, thỉnh thoảng tôi đi quân trường thăm chàng, thỉnh thoảng chàng về thăm tôi! Gia đình hai bên đã tổ chức một lễ đính hôn nho nhỏ, cái nhẫn ấy cho đến bây giờ tôi vẫn còn giữ, như một kỷ vật khó quên trong đời!!!

Sau khi ra trường, lúc chàng báo tin được phân phối sang chiến trường Việt-Nam, tôi đã khóc biết bao nhiêu! Nhìn trên bản đồ, tôi không hình dung nổi giải đất bé nhỏ cong cong hình chữ S, nằm ven bờ đại dương xa xăm đó lại là một vùng đất đầy máu lửa!!! Đã nhiều lần tôi tự hỏi, chàng sang đây làm gì? Chiến đấu cho ai? Việt-Nam đâu phải quê hương tôi! Mỗi lần nhìn chiếc nhẫn đính hôn trên tay, tôi lại không ngăn được những giọt lệ nhỏ nhưng! Chiếc nhẫn ấy chưa đủ cột chặt đời chúng tôi bên nhau, cho nên tôi vẫn lui thủi đếm bước trên hành lang của khu giảng đường rộng thênh thang, từng tiếng giày gõ nhịp trên nền đá hoa khô lạnh, như đếm được cả nỗi cô đơn trong lòng người con gái trẻ!!!

"Jane yêu quý của anh,

Không biết đây là lá thư thứ mấy anh viết cho em, từ đất nước xa xăm có những người dân đáng người bé nhỏ nhưng nhanh nhẹn, đôi mắt đen như dấu kín những tư tưởng khó hiểu khi họ nhìn anh, nhưng nụ cười của họ lại làm anh yên tâm!

Khí hậu ở đây thật là khác biệt với quê mình! Mưa chỉ bắt đầu vào mùa hè, những cơn mưa tầm tã đổ xuống đột ngột rồi ngưng để cái nóng lại trở về, nhưng đất trời có vẻ như dịu đi! Anh đang ở căn cứ Không quân Biên-Hòa, thuộc miền Đông của thủ đô Sài-Gòn, bay khoảng mười lăm phút! Nếu lái xe, anh có thể nhìn thấy nhiều thửa ruộng và vườn cây nằm chen lẫn nhau, vùng này lại có núi, tất cả đều có vẻ bình yên!!!

Bây giờ thì anh đã quen một phần nào với khí hậu ở đây, quanh năm giống như mùa hè ở Texas, nhưng dễ chịu hơn vì vào buổi tối trời lại trở nên mát mẻ! Anh có theo mấy người bạn ra phố, rất buồn cười khi có những đứa bé chạy theo anh và nói "OK. Salem!", chúng nó là những đứa trẻ của vỉa hè, nhìn chúng đen đui và gầy guộc, cái miệng toác ra cười mỗi khi bày tỏ sự thân thiện! Tuy nhiên, anh cũng thấy có nhiều trường học, trẻ con mặc đồng phục đến trường, chúng được Cha Mẹ chở trên những chiếc xe đạp hoặc xe gắn máy. Anh thấy có một cái gì đó khác biệt trong cuộc sống của những đứa trẻ trên đất nước này, có cái gì đó không bình thường giữa những cái bình thường, nhưng với anh đứa bé nào cũng có nét dễ thương! Anh lại nhớ đến em mai này khi thành cô giáo trẻ, với những đứa học trò mũm mĩm, hồng hào trong một trường tiểu học!!!"

Năm nay là mùa hè thứ hai tôi xa Davis, những lá thư vẫn đều đặn gửi về, có nhiều chuyện vui vui nhưng cũng có những chuyện khá buồn, nhất là khi bạn Davis có người vĩnh viễn nằm xuống! Davis vẫn thường an ủi tôi, và cho rằng con người sống hay chết là do sự an bài của Thượng-Đế, tôi cũng cố tin như vậy, và hy vọng chiến tranh ở đất nước xa xôi chóng đến ngày kết thúc!!!

Davis có gửi cho tôi vài xấp lụa dệt bằng tơ tằm, đó là thứ lụa quý dùng để may áo dài cho những người phụ nữ thanh lịch! Davis kể cho tôi nghe về y phục cổ truyền của những người đàn bà Việt-Nam, khiến mỗi khi họ bước đi, hai tà áo như được bọc trong gió, và bay phất phơ như hai cánh bướm!!! Cảm tấm lụa với đường vân óng ánh, nó mềm mại và mát dịu như tình yêu của chàng đã xoa dịu phần nào nỗi buồn của sự xa cách, mặc dù tôi chưa biết sẽ may kiểu áo nào với xấp lụa mềm mà Davis gửi cho tôi! Không biết tôi có thể chờ chàng bao lâu vì tôi còn trẻ quá, tôi thêm những đêm đăm đúi bên chàng, tôi thêm nụ hôn ngọt ngào và vòng tay của Davis vào những buổi chiều như buổi chiều nay! Ôi những chiều cuối tuần mùa hè cùng chàng tung tăng bên bờ biển Galveston, đùa rờn với những đợt sóng đẩy vào bờ, nằm phơi nắng trên bãi cát, bây giờ chỉ còn là kỷ niệm! Bạn bè tôi thật hạnh phúc với người tình của chúng nó, còn tôi sẽ đợi chàng đến bao giờ???

Chủ nhật tôi thích đi nhà thờ, sinh hoạt với nhóm Hướng-Đạo sinh ngoài trời vào những ngày trời đẹp! Tôi muốn gói nỗi nhớ chàng trong những sinh hoạt chung của xã hội, của gia đình, nhưng không đơn giản thế, lúc nào tôi cũng cảm thấy thiếu vắng, lúc nào tôi cũng cảm thấy cô đơn!!!

Davis gửi cho tôi nhiều tấm hình cảnh Việt-Nam, hầu hết là hình ảnh thành phố Sài-Gòn đông vui, người qua lại như mắc cửi! Davis nói đó chỉ là mặt nổi của đô thị, còn trong ngõ hẻm hay ở vùng quê thì lại có bao nhiêu cảnh đời khó khăn!!! Người ta đổ dồn về thành phố, chen chúc nhau trong những khu lao động, cuộc sống thật là tăm tối! Chiến tranh có mặt ở khắp mọi nơi, sống và chết kề bên nhau,

hạnh phúc và đau khổ như lẫn lộn đến nỗi người ta không biết thế nào để chọn lựa hoặc lẫn tránh!!!

Tuy vậy, tôi ao ước được đến đó, được gặp chàng, ôm lấy chàng, đắm đuối trong đôi mắt chàng! Chỉ thế thôi, để biết rằng đời không phải là mộng!!!

"Jane yêu quý,

Không biết đến bao giờ anh mới được trở về bên em, hơn một năm rồi anh xa gia đình, xa quê hương, xa người bạn tình yêu đầu tiên của đời anh!

Anh đã được thuyền chuyến đến một căn cứ khác thuộc miền Tây miền Nam Việt-Nam. Từ trên máy bay, anh nhìn thấy đồng quê Việt-Nam đẹp như một bức tranh, với những thửa ruộng nối tiếp nhau và bao nhiêu sông rạch tạo thành một bức tranh màu xanh của hy vọng! Vậy mà ngấm ngấm ở đâu đó vẫn là nỗi chết rình rập, vẫn là phân định không rõ rệt giữa bên này và bên kia!!!

Thành phố Cần-Thơ trù phú, hiền hòa nằm ven bờ Hậu-Giang của nhánh sông Mê-kông. Sông mênh mông là nước, những lượn sóng vỗ vào bờ, những thân dừa soi nghiêng trên mặt sông đục màu phù sa, anh thấy có một loại hoa màu tím lênh đênh trôi theo dòng nước, đẹp một cách kỳ lạ! Mỗi một dòng sông như chuyên chở bao sức sống của những miền đất khác nhau! Bởi vậy mà anh vẫn thấy nó khác, nó lạ vì nó buồn quá, mênh mông quá!!!

Mùa hè nữa lại đến, thời gian qua đi nhanh quá phải không Jane, ráng chờ anh Jane nhé! Anh sẽ thất vọng vô cùng nếu ngày trở về không có em đón anh với những nụ hôn ngọt ngào và những giọt nước mắt mừng vui của ngày đoàn tụ!!!

Những cơn mưa mùa hè như tưới mát cây cỏ, cái nóng của miền Nam như dịu đi, thành phố ướt át và bóng bẩy sau cơn mưa làm sáng lên màu đỏ rực rỡ của một loại hoa mùa hè, dân địa phương gọi là hoa phượng! Chưa bao giờ anh thấy một loại hoa nào tươi thắm đến thế, bên này phố xá không nhiều cây cối như bên mình, cho nên màu đỏ của hoa như lung linh cả một góc trời, và những cô nữ sinh trong màu áo trắng đồng phục thướt tha, nhất những chiếc hoa ấy để cài lên những chiếc nón lá dễ thương của họ! Nhìn những tà áo trắng tung bay trên đường phố, anh không biết diễn tả làm sao được vẻ đẹp rất dịu dàng của những cô gái Việt-Nam còn đang tuổi học trò! Những cô gái cũng thật lạ, anh không muốn nói đến những người đàn bà son phấn trong những quán rượu của lính Mỹ, nhưng muốn làm quen với một người con gái Việt-Nam thật không dễ! Jane đừng ghen với họ nghe, anh không bao giờ quên em đâu, anh chỉ muốn nói đến tâm hồn kỳ lạ của họ! Vài người bạn phi công Việt-Nam nói với anh, những người con gái xinh đẹp ấy, nhìn rất dễ thương, nhưng thương không phải dễ là vậy!!!"

Phong trào chống chiến tranh nổi lên khắp nơi, sinh viên bỏ học xuống đường, giương cao biểu ngữ "*Make love, not War*" đằng sau mình tinh màn bạc Jane Fonda ở Hoa-Thịnh-Đốn. Chiến tranh phải chấm dứt, trả lại Việt-Nam cho Việt-Nam, trên màn ảnh truyền hình, mọi người nhìn thấy những chiếc quan tài của lính Mỹ được chở về quê hương trên mỗi chuyến bay, mỗi lần nhìn những hình ảnh đó, tim tôi muốn vỡ ra làm trăm mảnh! Tôi mong Davis trở về, chứ không thì tôi cũng đã mõi mòn trong chờ đợi! Lũ bạn chế nhạo tôi thuộc loại phụ nữ cổ điển chỉ tôn thờ những mối tình vô vọng! Làm sao tôi có thể giải bày cho họ hiểu, tình yêu của tôi dành cho Davis, chính vì cảm phục lòng can đảm và chấp nhận tất cả khó khăn, nguy hiểm khi trở thành một người lính!!!

"Jane yêu dấu của anh,

Như thư trước anh đã kể em nghe, Việt-Nam dần dần đã trở thành một miền đất dễ thương trong tâm hồn anh, dù nó bị tàn phá bởi chiến tranh! Những người bạn phi công Việt-Nam đã chiến đấu không mõi mệt trong mọi điều kiện thiếu thốn, chắc hẳn phải có một lý do sâu xa nào đó, hẳn nhiên để bảo vệ một chính nghĩa! Đất nước ấy như một bức tranh đẹp đẽ trong lòng dân tộc họ, có ai lại nghĩ đến chuyện gạch những nét ngang dọc lên tác phẩm quê hương, có ai lại muốn dội xuống quê hương mình hàng ngàn tấn bom đạn? Nó là khuôn mặt của Mẹ, của Cha, là sức sống mọc lên từ cây lúa, từ bờ tre, từng thân dừa để tô điểm vẻ đẹp, sức sống của cả một dân tộc!

Chiến tranh tàn nhẫn quá em ạ. Anh phải làm nhiệm vụ và cả những người phi công Việt-Nam cũng làm nhiệm vụ của họ, nhưng mỗi người mang một nỗi niềm đau xót khác nhau! Chỉ vì ý nghĩ "chạm tay thì chết" mà con người phải giết lẫn nhau, kinh khủng quá phải không em? Muốn có thỏa hiệp hòa bình mà phải trả một giá quá đắt cho cả một dân tộc khốn khổ như thế, anh ngậm ngùi lắm!!!

Chúng ta đã có bốn năm làm lần cho cuộc nội chiến ngu xuẩn trong lịch sử Hoa-Kỳ, Việt-Nam cũng lại tương tàn trong một cuộc chiến tranh dai dẳng cũng chỉ bởi tham vọng kỳ cục, khi muốn đem về cho đất nước họ một triết thuyết không tưởng và một thiên đàng không làm sao có được trên mặt địa cầu!!!"

Năm 1972, xong bốn năm Đại Học, tôi ra trường, Davis báo tin sắp trở về sau bốn năm phục vụ tại Việt-Nam! Bao nhiêu đợt lính Mỹ hồi hương được chiếu trên truyền hình mỗi buổi tối, nhìn nét mặt hân hoan của họ, tôi nôn nao chờ ngày vui của đời mình! Hòa bình đã được ký kết, chiến tranh Việt-Nam sắp kết thúc, chàng sẽ trở về và chúng tôi sẽ có một đám cưới, sau đó là những ngày trăng mật! Tôi mừng cho hạnh phúc của mình, cho hạnh phúc của cả một dân tộc khi hai miền Nam Bắc của họ được phân định rõ rệt, không còn chiến tranh, bức tranh đẹp đẽ của đất nước xa xăm kia sẽ chỉ là một màu xanh, màu xanh của hy vọng và vươn lên, để người dân Việt-Nam có một cuộc sống dễ chịu hơn!!!

Vậy mà có một ngày, một ngày bi thảm và tàn khốc nhất đã đến với Davis, với tôi khi cả hai cùng ngây thơ tin rằng có một ngày người ta thôi không còn giết lẫn nhau! Chuyến bay đưa Davis về Sài-Gòn để lên đường trở về quê hương đã bị bắn rơi bởi những người phía bên kia! Chắc ngay cả những giây phút cuối cùng của đời mình, Davis vẫn chưa hiểu tại sao đời mình lại có một kết thúc bi thảm như vậy???

Bên này bờ đại dương, người ta đang hoan hỉ vì đã tìm ra được một giải pháp cho cuộc chiến ở Việt-Nam, họ được ban tặng giải thưởng hòa bình! Nào ai nghĩ nổi, trong khi ấy có cả một dân tộc vẫn đang quần quai vì những vết thương chiến tranh, có cả những người như Davis đã chết vì sự bịp bợm ấy!!!

* * *

Thời gian qua đi rất nhanh, mới đó mà tôi đã trở thành người Mẹ của ba đứa con nay cũng đã lớn khôn! Không còn sống chung với Cha Mẹ, nhưng không hiểu sao tôi vẫn nhớ Mẹ tôi giữ những kỷ niệm của tôi và Davis, tôi không có can đảm tiêu hủy nó, bởi vì nó đẹp và trong sáng quá! Trong đời tôi, ít nhất đã có vài lần tìm vào căn phòng nhỏ, lật từng lá thư và những tấm ảnh đã ố vàng với thời gian, để lòng vẫn ngậm ngùi và thổn thức với những kỷ niệm của dĩ vãng!!!

Cách đây vài năm, tôi có dịp lên Washington D.C. Tôi đã đi tìm đến bức tường đá đen, đài tưởng niệm những người lính Mỹ chết ở Việt-Nam! Tôi đã tìm thấy tên chàng, William Davis, tôi đã khóc khi đặt những đóa hồng dưới chân tường, ngậm ngùi đọc tên chàng như có lần tôi đã thì thầm những lời vĩnh biệt trước nắm mộ của chàng ở nghĩa trang Arlington! Phản chiếu từ bức tường đá đen ấy, những bóng người buồn bã đi lại trên con đường xào xạc lá khô! Một ngày cuối thu có hơi gió heo may se lạnh, tôi cứ ngỡ linh hồn của Davis và của bao nhiêu người chiến binh năm xưa đang dật dờ trở về từ cõi chết!!!

Năm nay tôi đã năm mươi tuổi, cái tuổi có thể là hơn nửa đời người mà cũng có thể là cả một đời người, như Davis thì cuộc đời chàng chỉ vón vẹn hai mươi mấy năm! Con người vẫn không quyết định được cuộc đời mình, Thượng đế muốn lấy đi lúc nào chẳng được!!!

Mười năm rồi tôi dạy ở ngôi trường này, lớp học có thêm những đứa học trò Việt-Nam ở khu chung cư bên kia đường! Tôi có dịp tiếp xúc với những phụ huynh Việt-Nam, họ đã làm tôi cảm phục vì họ vẫn cố gắng bảo tồn nền văn hóa của họ qua sự dạy dỗ những đứa trẻ, biết trân trọng và biết ơn những người mang trách nhiệm giáo dục và khai sáng con người! Mỗi lần nghĩ đến đây, tôi đã hiểu phần nào tại sao tôi lại thông cảm với nỗi đau của những người Việt-Nam lưu vong, mỗi lần nhớ đến quê hương yêu dấu của họ bên kia bờ đại dương!!!

Nguyễn-Nhung

TÌNH EM MÙA THU

Cầm thời son môi mùa thu về,
Anh muốn em sẽ chọn màu gì?
Cho em chọn son màu qué nhé,
Một chút sắc thu một chút hè.

Cầm thời son môi lại ngập ngừng,
Màu son nào anh sẽ vui lòng?
Cho em chọn son màu đỏ thắm,
Khi gió lạnh về giữa thu đông.

Màu son của mùa thu rong chơi,
Theo em để làm đẹp cuộc đời,
Màu son em nói điều gì nhỉ,
Là giữa đám đông nhớ một người.

Mở tủ ra tìm áo khoác thêm,
Màu áo nào sẽ đẹp lòng anh?
Cho em chọn một màu tím nhé,
Em nhớ anh tím cả hoàng hôn.

Em băng khuâng áo màu đỏ nâu,
Như lá mùa thu lá đổi màu,
Rừng trăm năm là bay về cõi,
Tình trăm năm chúng mình về đâu?

Ngoài chợ bán nhiều loại hoa thơm,
Em muốn mua tất cả mùi hương,
Mùa thu không bán mây và gió,
Mà gió mây trời ở bốn phương.

Sắc màu mùa thu là tình em,
Những màu hoa, màu áo, màu son,
Những điều đơn giản mà tha thiết,
Em yêu mùa thu và yêu anh.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Tự Tình Thu

Tin ... không phải rượu mà say
Mai xa biệt nhớ nhau hoài
Ôi thiên thu tình là mộng!
Nụ hôn đầu thưở nào phai.

Tình... sao lạnh lùng tê tái
Thu đến rồi, anh có hay?
Xạc xào theo cơn gió cuốn
Vàng lá rơi nổi buồn gầy.

Tình... đếm từng mùa thu ấy
Bao yêu thương giấc mộng đầy
Tay trong tay, ước dừng lại
cả cuộc đời trong phút giây.

Tình... vẫn ngậm ngùi nuôi tiếc
Gom lá vàng khóc tình xa
Một mai nẻo đời chia cách
Tương phùng chỉ đợi thu qua.

Tình... phổ tương tư vàng lá
Trơ cảnh chẳng thấy màu xanh
Tự tình bao nhiêu nỗi nhớ
Là bầy thu sầu... đó anh!
Ngọc Quyên

Tìm Đâu?

Tuần tú hùng anh nặng một lòng
Thủy chung non nước vẫn chờ mong
Trúc Bạch Hồ Gươm giờ đâu nhỉ?
Hương Giang sầu mộng khóc sông Hồng!

Thanh đạm kiếp nghèo bên xóm lá
Bốn mùa xuân hạ đến thu đông
Tìm đâu chí lớn trong nhân thế?
Cô đơn dòng chảy với hư không!

Nhân ngày giỗ Tổng thống Ngô Đình Diệm, 2 tháng 11,
CE CGV họa bài thơ **Nỗi Lòng** của Tổng thống.

Nỗi Lòng

Giương đàn nửa gánh quẩy sang sông
Hỏi bến: thuyền không, lái cũng không!
Xe muối nặng nề thương vó Ký
Đường mây rộng rãi tiếc chim Hồng.

Vá trời lấp biển người đâu tá?
Bán lợi mua danh chợ vẫn đông!
Lần lửa nắng mưa theo cuộc thế
Cắm sào đợi khách, thuở nào trong?
Ngô Đình Diệm, 1953

Anh hùng chẳng thẹn với non sông,
Lợi quyền, danh vọng vốn nhẹ không
Trị nước đề đòi gương chính khí,
Thương dân lưu sử mảnh tim hồng.

Quốc biển, liêu thân, quân tử tá!
Vinh gia, vọng lợi, tiểu nhân đông!
Mộng lớn chốc vùi, ôi vận thế!
Trang sử hoang tàn, nổi đục trong!
Trần Bảo Như

Các CGV cùng mần thơ "mì ăn liền"
với bộ **GÃI** gồm 4 chữ: Gai, Gái, Gãi và Gại.

GÃI

Gái nào mà chẳng hẹn hò,
Đến khi "cá cắn" thò lò chiếc **Gai**.
Lúc đầu **Gại*** nhẹ móng tay,
Chàng ghiền năn nỉ **Gãi** ngay chỗ nì.
Đâu ngờ xước buốt... Hi hi

Kiều Mộng Hà

* **gại**: làm cho bén

TƯỞNG NHỚ

Chí lớn tài trai lấp biển sông
Ngại chi mưa nắng với tay không
Phong phanh áo mỏng, thân lau sậy
Lắt léo tre gầy, cội quế hồng.
Tiết trực tâm hư, Người sĩ khí
Cúi lòn nịnh hót, kẻ xu đông
Bao năm vận nước...cờ xoay ngược
Tưởng nhớ một người rất sạch trong
Kiều Mộng Hà

Mối Hận

Tổng thống trung thành với núi sông
Không cho nước Mỹ đổ quân. Không!
Đâu người thí chủ, khua binh khí
Đó kẻ thay ngôi, đổ máu hồng.
Trí sĩ thương dân đâu mấy tá
Anh hùng vị quốc vốn không đông
Phù du cõi tạm, đời như thế
Mối hận gia vong, cảnh đục trong.
PThúy

Gà kia thấy **gái** nhẩy tung,
Gại dao cho bén tính mừng gà đây.
Gà phán rõ thật là **Gai**,
Như **gãi** một cái cho Mai đỡ buồn.
Sao Khuê

Gái kia mắc phải lòng giai,
Gại mồm cho nhuyển để chài cho mau.
Khi mà cá đã cắn câu,
Cái **gai** đã ló: giai rầu, truy phong.
Gái ngồi **gãi** ngứa, khóc ròng...
PThúy